

nuriye eleęen

Örtüde
Yetmiş
ESMA

 NESİL

Örtüde Yetmiş Esmâ

Nuriye Çeleğen

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe

Editör: Cihan Dinar

Tashih: Mehmet Beydemir

İç Tasarım: Said Demirtaş

Kapak Tasarımı: Nesil Grafik

ISBN: 978-605-162-366-5

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna

34196 Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 551 3225

Faks: (0212) 551 2659

www.nesilyayinlari.com

nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan

Dijital Yayın Tarihi: Kasım 2014

Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.

www.nesildigital.com

Nuriye Çeleğen

e-mail:nuriyECELEGEN@yahoo.com

Marmara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türkoloji bölümünü bitirdi. İslamî Türk edebiyatı bölümünde master yaptı. Edebiyat öğretmenliği yapmakta.

YAYINLANAN KİTAPLARI

- Hanımların Gözüyle Bediüzzaman
- Kadın Nasıl Mutlu Olur?
- Neden Örtünüyorum?
- Yürek Fısıltıları
- Said Nursî'nin Gözüyle Kadın
- Bediüzzamanca Bakışlar
- Alfya
- Bir Ayrılık Bir Gurbet
- Peygamberimiz Kadınlara Nasıl Davranırdı?
- Peygamberimiz Çocuklara Nasıl Davranırdı?
- Peygamberimiz Nasıl Bir Babaydı?
- Peygamberimiz Gençlere Nasıl Davranırdı?
- Aşk-ı Sükûn: Her Kadın Hacer'dir.
- İffet-i Kalp
- Hay Sultan: Bir Abdülkâdir Geylânî Romanı
- Sunnet Pedagojisinde Ergenlik

Örtüyle taşındı kadına yetmiş esma...

Örtüler İnerken

ÖRTÜ... FITRATIN KADINA giydirdiği elbise. Kadının siperi, kalesi. Kadın ruhuna konulmuş İlahi sırrı koruyan kabuk. Özündeki kaderi programın filiz verdiği toprak. Nesillerin anası ile dünyevilik arasına gerilmiş perde. Manevi kış soğuklarından koruyan libas. Kadının edebi, ahlaki, iffeti. Kadının manevi güzelliği...

Ne acı ki, son birkaç yüzyıldır şeytanî bir el uzandı o örtüye. Kadın fitrat elbisesinden sıyrıldı. Sığındığı ve korunduğu kalesi yıkıldı. Kadın üzerinde ve kadın üzerinden büyük bir oyun oynanmaya başlandı insanlığa. Hürriyet vaatleriyle kadın yuvasından çıkarıldı, örtüsünden sıyrılıp salıverildi sokağa. Hürriyet uman kadın büyük bir esaretin içinde buldu kendini. Önce nefsinin tutsağı, sonra sokağın, sonra modanın, reklamcılarının, kapitalizmin derken modern hayatın etrafına ördüğü duvarları fark edemedi. Ne acı ki, kendi bedeni üzerinden oynanan büyük oyunun farkına varamadı.

Artık bedeni örtmek için değil kadını daha cazip yapmak için hazırlanıyor kıyafetler. Her gün bir yerlerden bir modacı bağırtıyor, "Bu kıyafeti giyebilecek cesur bir kadın var mı?" diye. Binlercesi, milyonlarcası koşuyor bu sese.

Bir silah kuşanır edasıyla sarıyor bedenlerini giysi. Görüntü okları atılıyor nazarlara... Bir anda binlercesine, milyonlar hatta milyarlarca göze aynı anda. Gözlerden giriyor o zehirli oklar. Dimağa, hayale, kalbe varıncaya kadar tüm duyguları sarıyor. Kalp yaralı, perişan... Akıl durmuş şaşkın... Hayal sersemleşmiş... Nefis büyük bir zafer kazanmış eda ile olabildiğince ayakta. Kalp ağlıyor, ruh ağlıyor. Kalp yine siyah bir noktayla kararıyor, yine imanin cilasından bir parça daha koparıyor. Lisanın lezzeti kaybolup, zikirden nefretkârane uzaklaşıyor. Melekler ağlıyor, gözetleyip duran cennet ağlıyor...

Ağlayan sadece hasretle sakinlerini bekleyen cennet olmadı. Önce kadının ruhu ağladı. Sonra bedeni, sonra eşi, sonra masum yavruları ağladı. En büyük sığınağı olan yuva ağladı. Tüm cemiyet, sonra teker teker bütün fertler ağladı. Hatta kadın ve kadınlık ağladı.

Zira atılan örtüyle kadının ruhu incindi, yaralandı. Kadının ruhuna konan sırlar öldü. Onda tecelli eden isimler nurunu çekti. Kadın ruhundaki ulvi seciyeler, yerini süfli duygulara bıraktı. Fitrat fitri olmayandan ıstırap hissetti. Emanet olarak verilen ve sırlanması istenen güzellik, ben güzelim edaları ile etrafa saçıldı. Bu da kadını kulluktan uzaklaştırıp dünyevileştirdi.

Sonra namahrem nazarlara pervasızca sunduğu beden ağladı. Namahrem nazarlardan çıkan zehirli bakışlar bedeninin nuruyla beraber güzelliğini de alıp götürdü.

Eşinin kalbi ağladı kadının. Kiskandı. Kıskaçlık ateşiyle yandı kalbi. Kadın kendi güzelliğini namahrem nazarlara açarken, başka namahremler girdi kocanın nazarına. Yalnız hayat arkadaşına tahsis edilmesi gereken güzellikler etrafa saçılınca, emniyet yanında hürmet ve muhabbet zedelendi. Şüphe ve endişe girdi eşlerin arasına.

Ev yuva olmaktan çıkıp mekân haline dönüştü. Yavrular nursuz ve ruhsuz kuru mekânların duvarları arasında günah yüklü kucaklara doğdu. Anne uhrayı değil, dünyayı doldurdu çocukların ruhuna. Ahiret yolunda değil, dünya yolunda rehber oldu. Şefkat su-i istimal edildi. Ebedi gelecek endişesi yerine dünyevi gelecek endişesiyle yetişti çocuklar. Tıpkı anne ve babaları gibi.

Zehirli oklarla kalbi ve ruhu yaralı insanlar doldurdu sokakları. Sürekli nefsi, nefsaniliği, şehveti uyarılan, sürekli nefsanî gerilim yaşayan insanlarla doldu toplum. Milyonlarca kalp kebâirle yaralanıp öldü. Sokakları dolduran milyonlarca modern Amazonlu savaşçılar hem kendileri yaralandı, hem başkalarını yaraladılar. Toplum buhrana kapıldı. Rahmet melekleri

kaçtı, ruhlar teneffüs edecek manevi bir atmosferden yoksun kaldı. Ruhlar bunaldı, kalp karardı. Gerilim, kaygı, endişe kapladı karabasan gibi zihinleri. Sapkınlık, hıyanetle insaniyetini kaybeden insan hayvanlaştı. Öldürdü, vahşice zulmetti.

Bir sari hastalık gibi toplumu saran bu illetten örtülüler de etkilendi. Örtü tesettür olmaktan çıktı. Güzel görünmek, daha şık olmak düşüncesi onları da sardı. Bu dehşetli akımın, kalplerdeki imana verdiği tahribatı göz ardı edip onlar da saf tuttu bu şeytan ordusunun saflarında. Ne acı ki, milyonlarca İbrahim sokaklarda ateşlerde yanarken karınca misali su yerine, nar taşıdılar Nemrud'un ateşine.

Halbuki, Kadın Cemal'e ve ism-i Hafîze aynaydı. İlahi esmanın bin bir nakşıyla işlenmiştiilmekilmek. Ruh ve bedeni Cemali isimlerin türlü türlü rengiyle bezenmişti. İlahi sırların sırrı saklanmıştı tohum misal özünde. O sır dökülmemeliydi ayağa, o sır saçılmamalıydı tecessüs dolu nazarlara. Örtüsü sarmalıydı o sırrı; tıpkı tohumun özünü saran kabuğu misali. Tesettür toprağı altında neşvünema vermeliydi o İlahi Kenz-i Mahfi. Sümbül veren o hakikat önce yuvayı sarmalıydı; eşi sarmalıydı, çocukları sarmalıydı... Cennet meyveleri vermeliydi Hasan ve Hüseyinler misali. Tıpkı "En hayırlı kadın başkalarının hayaline düşmemiş kadındır." diyen Nebvî ağacın meyvesi Hz. Fâtıma'dan doğan İnci Mercanlar gibi.

"Mim'siz medeniyetin yuvalardan uçurduğu, hürmetleri de kırdığı muhteremleri yuvalarına" davet etmeli artık... Hürmetleri orada, rahatları evlerinde. Ziyetleri temizlik; haşmetleri güzel ahlak, masumluk, olgunluk ve şefkattedir; eğlencesi evlatlarıdır. O zaman örtüde tecelli eden yetmiş esma aydınlatır, kadını, yuvayı, dünyayı...

Dr. Ahmet Mücahit Çeleğen

Allah Resûlü'nün huzurunda...

*“Huriler yetmiş hulleyi giydikleri halde,
bacaklarının kemiklerindeki ilikleri görünüyor.”^[1]*

---

^[1] Müslîm, Cennet 14-17.

“Örtün Beni!”

Ey Müddessir (a.s.m.)!^[2]

Arşla arz buluştu. Tecellinin aracısı yerle göğü kapladı. Tüm esma yansıdı. Varlık titredi. Hira titredi. Her şey tir tir titredi.

Tecellinin aracısı sıktı. Sırrı onda aşikâr etmek istedi. Sıkılan titredi, tüm ruhlar titredi. Arş, arzla kucaklaştı. Hira, üstündekini taşıyamaz oldu. Üstündeki Hira’ya sığamaz oldu. Kalp titredi, ruh titredi...

Koştı...

Rabbin tecellisinden, Rabbin sığınağına koştu. Tüm mahlukat ardı sıra sürüklendi. Asırlar peşine dolandı. Hira’nın saramadığı, Hira’nın teskin edemediği yürek sükûn için evine koştu. Arş kalpli kadın kapıdaydı. Saygıyla karşıladı, sükûnetle sarmaladı.

Şefkat dolu kalbe seslendi:

“Örtün beni! Örtün beni!”

Örttü kadın. Hira’da gördüğü oradaydı. Tüm esmanın tecellisi oradaydı. İlahi tecelli tekrar kuşattı. Âlem-i melekûta açılan kalp bir kez daha titredi, arz titredi, melekler titredi...

Eşine buyurdu:

“Örtünü aç!”

Annemiz, örtüsünü açtı. Tecellinin aracısı gitti. Melekût âleminin kapıları kapandı. Arş, bağlantıyı kesti. Örtülere bürünen eşine buyurdu:

“Örtün!”

Annemiz, hicabını üstüne çekti. Tekrar tecelli kuşattı her yeri. Cebrail kendini ayan etti. Bildi melekût âlemi ile arasındaki basamağı. Örttü kadın kendini ve eşini. İlahi tecellinin aracısı oradaydı. Arş’la arzın buluşmasının ardından insanlığa ilk kelamı “Örtün beni!” olmuştu.

Örtülere büründü.

Vahyin ağırlığını örtü ile teskin etti. Bildi mübarek annemiz örtünün muhkem gücünü. Rab ile bağlantı yanını. O bilinçle örttü kendisini ve eşini.

İlahi tecellinin aracısı hâlâ oradaydı.

Örtülere bürünmüş Resûl ve örtülere sarınmış annemiz anladı: Arş’ın dili olan vahyin ağırlığını ancak örtü taşıyabilirdi. Sır örtü ile açıldı, örtü açılınca sır kapandı. Kalp ağacının Arş’ta dal budak vermesi için beden çekirdeğini örtü toprağında sarıp sarmalamak gerekirdi.

Vahyin ilk yansıması örtüye bürünmek oldu. Resûl’ün ilk hitabı da kadına:

“Örtün!”

Örtü “Ya ALLAH!”^[3]dedi.

---

[2] Esmâ-i Nebevî: Örtüye bürünen.

[3] Esmâü’l-Hüsna: *Lafza-ı celal*: Tüm esmanın hepsini kendinde toplayan.

Zeyneb'in Yakası Örtük

Ey Mütevekkil (a.s.m.)!^[4]

Gün taze. Sabah demini alıyor. Küfrün karanlığına nurani bir güneş gibi düşmek için evden ayrılıyorsunuz. Müşrikler etrafınızı sarmış. Anlatıyorsunuz. Üzerinize taşlar yağıyor. Şefkatle anlatıyorsunuz. Yüzünüze gözünüze kumlar serpiliyor. Merhametle anlatıyorsunuz. Ağır ithamlar yapılıyor. Sabırla anlatıyorsunuz. Bir bedbaht el elbisenizden çekiştiriyor. Alnınızda terler. Yüreğinizde hicran. Dilinizde sabrın tercümanı dualar. Merhametiniz bedduaları ötelemiş.

Güneş tepeye yükselmiş, üzgün.

Bir kız geliyor. Adımlarında sanki kâinat sürükleniyor. Siması on yedi-on sekiz yaşlarını gösteriyor. Tavrı asırları yüklenmiş. Yüzünde acı, gözlerinde yaş. Gözlerinden akıyor yüreği. Merhametini, şefkatini bir ibriğe doldurmuş.

Yanınıza geliyor. Dudakları kelama küskün, yüzünde hüzn. Üzerinizdeki tozları eliyle mi yüreğiyle mi silkeliyor belli değil. İbriğinden su döküyor, ferahlaman için.

Güneş iyice yükselmiş, kızgın.

Kız ağlıyor. Gözlerindeki yaşlar küfre kahır duası. Titrek ellerindeki ibrikten su döküyor. Abdest alıyorsunuz.

Kızın yüreğinde acı. Kız ağlıyor yüreği gibi ince ince, içine birikmiş keder gibi sessiz sessiz... İlk ciğerparene bakıp sesleniyorsun:

“Yavrucuğum, yakanı ört! Baban hakkında tuzağa düşürülüp öldürülecek ve zillete uğrayacak diye korkma!”^[5]

Rabbin rızası dışında hiçbir şeyin önemi yok senin için. Örtüye o derece düşkünsün. Henüz tesettür âyeti gelmemiş.

İlk çiçeğin hâlâ ağlıyor. Birlikte yürüyorsunuz. Küfre arkanız dönük, Zeyneb'inin yakası örtük...

Zeyneb'in örtüsünde kendisine tevekkül edenlerin işlerini en iyi neticeye ulaştıranın ismi yansıyor. Örtü;

“Ya VEKÎL!”^[6] diyor.

---

[4] Esmâ-i Nebî: *Mütevekkil*: Her işine Allah'ı vekil etmiş.

[5] Heysemî, VI, 21.

[6] Esmâü'l-Hüsna: *Vekîl*: Kendisine tevekkül edenlerin işlerini neticeye ulaştıran.

Ağladığın Kadınlar

Ey Beşîr ve'n-Nezîr (a.s.m.)!^[7]

Gece, karanlığın eteklerinde visali sürüklüyor. Gündüzle gece, akıl ile kalbi pay ediyor. Gündüze akıl, geceye kalp düşüyor. Maddeye uyanık gözler, uyku ile gecenin ellerine veriliyor.

Gece vuslatın mutlu habercisi oluyor. Sen de Rabbine bir gece yürüyüşüyle gidiyorsun. Kalpler sana eğiliyor rahmetinden içmek, seninle gece yürüyüşüne düşmek için. Her yeri lahuti bir sükûn kaplamış. Yıldızlar senin üstüne bir defacık dökülmek için çırpınıyor. Parmağını kaldırman mehtabın ortasına nahif bir elif gibi düşmeye yetiyor.

Uygunun esaretinden kaçıp huzurundayız Efendim.

Ağlıyorsun. Kapıda mahcup ve üzgün bekliyoruz. Merak içimizde düğüm. Mübarek annelerimizi kaldırıyorsun.

Gözlerin yaşlı, hıçkırıklar yüreğinde çağlayanlar gibi.

Buyuruyorsun:

“Hiç kimse uyumasın bu gece! Herkes ibadet etsin!”

Annelerimiz uyanıyor. Gecenin içine nurdan bir kandil gibi damlıyorlar. Huşuyla huzura varıyorlar.

Sen ađlıyorsun Efendim.

Gözyaşlarıyla ıslanmış, hüznle sarınmış dualar dökülüyor mübarek dudaklarınızdan. Avuçların semaya uzanmış, rahmeti kucaklıyor. Gözyaşlarınız Yakup'un Yusuf'a akıttıklarından daha çok, daha keder yüklü. Dertlenişiniz tüm annelerin yavrularına dertlenişinden daha öte...

Gece, avuçlarınızdan kayıp akıyor. Siz hâlâ O kapıda duadasınız.

Ađlıyorsunuz...

Gözyaşlarınız annelerimizin kalbine değiyor. Pak annelerimiz sizi ağlatan nedeni soruyor.

Buyuruyorsunuz;

“Ahir zamanda gelecek bazı kadınlar kendilerini giyinik zannederler ama onlar çıplaktır.”^[8]

Hâlâ ađlıyorsun...

Ahret kayıplarımıza, önemsemediğimiz kabir sonrası istikbalimize, istikbal diye koşturduğumuz zaman vehmimize.

Gece sükûnlu bir örtü. Visali çekmiş üstüne her şey. Hayal sana uzanmış. Seni ağlatanlardan olmamak için gecenin karanlığında nuranî bir aydınlık için dualara tutunuyoruz.

Tüm gecelerimizin nur yüzlü mehtabı ey Beşîr ve'n-Nezîr (a.s.m.)! Biliyoruz ki örtü, nefsi tövbeye sevk edip;

“Ya TEVVÂB!”^[9] diyor.

---

[7] Esmâ-i Nebevî: *Beşîr*, hidâyet yolunu gösterip müjdeleyen. *Nezir*, hak yolu gösterdikten sonra bu yoldan sapanların sonunun hüsrânla sonuçlanacağını bildirip uyaran.

[8] Malik, *Libas* 7; Müslîm, 2128.

[9] Esmâü'l-Hüsna: *Tevvâb*: Kullarını tövbeye sevk edip onların tövbelerini kabul eden.

Seni Ağlattık

Ey Nâsîh (a.s.m.)!^[10]

Uveys derdin.^[11] Onu çok severdin. Uveys'inle oturuyordun. Birisi geldi. Sizi çağırdı. Birlikte gittiniz. Çok geçmeden Uveys'in yanına yeğeni Zübeyr bin Abdullah geldi. Sizi sordu. Uveys dedi:

“Tanımadığım bir adam geldi. Medine'nin dışına doğru gittiler.”

Yabancı birisiyle Medine'nin dışına gitmen Abdullah bin Zübeyir'i endişelendirdi. Teyzesine; “Haydi biz de gidelim” dedi.

Maksadı olabilecek bir tehlikeye karşı sizi korumaktı.

Uveys ile yeğeni bulunduğunuz yere geldiler. Yabancıyla konuşmaktaydınız. Yabancı ayakta, siz oturmaktaydınız. Yabancı anlatmakta, siz de bir noktaya bakarak ağlamaktaydınız.

Hz. Aişe ve yeğeni uzakta beklediler. Yabancı gitti. Hemen yanınıza gelip onun kim olduğunu ve sizi bu denli ağlatan konuşmanın içeriğini sordular.

“O” dedin:

“Cebrail'di. Bana ümmetimin sonunda gelecek bazı kadınları gösterdi. Cehennemde yanıyorlardı. Ateşten kaçmak istedikçe ateş onları daha çok sarıyordu.”

Uveys merak etmişti. Acaba onlar hiç mi ibadet etmemişlerdi?

Sordu:

“Onlar namaz kılıp oruç tutarlar mıydı, örtünürler miydi?”

Uveys'ine üzgün bir şekilde cevap verdin:

“Hepsini yaparlardı.”

“Onları cehennem ateşine sürükleyen neydi?”

“Onlar sabah kalkarlar yabancı erkeklerle sohbet etmeye başarlardı. Erkeklerle musafaha (tokalaşmak) ederlerdi. Onlarla birlikte yemek yerlerdi.”

Ağladın ey Nâsîh (a.s.m.)!

Duyarsızlığımıza, lakaytlığımıza ağladın... Tesettürün ruhen de setr olduğunu unuttuğumuza ağladın. Tesettürün aynı zamanda erkeklerle gereksiz konuşmalardan kaçınmak olduğunu bilmeyişimize ağladın. Erkeklerle gereksiz konuştuğumuz her süre kadar cehennemde kalacağımızı bildirdiğiniz halde pervasızlığımıza ağladın. Bu konuşmaları şeytanın “İş icabı, gereklilik, zamanın getirdiği” olarak bizlere mübah göstermesine ağladın. Velhasıl, kabir sonrası bizi çok ağlatacak bilumum konuşmalarımıza, gülüşmelerimize ağladın. Ruh dünyamıza namahremlerin girmesine izin vermemize, kalbimizdeki haram talanlara ağladın.

Ağlattık seni ey Nâsîh (a.s.m.)!

Kalb-i şefkatini hatalarımızla incittik.

Titredi şefkat güllerin...

Ey Nâsîh (a.s.m.)!

Gereksiz konuşmaktan kaçındığımız her bir namahrem, senin gözyaşlarına sunulmuş mendilimizdir. Bunun için cehenneme karşı en güçlü dayanak olan örtü;

“Ya METİN!

Ya KADİR!”^[12] der.

[10] Esmâ-i Nebî: *Nâsih*: Ümmeti için nasihatçi olan.

[11] Aişecik demek.

[12] Esmâü'l-Hüsna: *Metin*: Zatına herhangi bir zorluk arız olmayan kudretli.

Kadîr: İstedigini yapmaya gücü yeten.

Kıyamette Kararan Yüzler

Ey Nur (a.s.m.)!^[13]

Seni görmek için çöllere dökülüp gündüzün sıcağı tenimize, gecenin ayazı içimize değerken Veysel Karani gibi yol alamadık. Kalbimiz ürkek, içimiz seraplara takılmış, titrek adımlarla Selman-ı Farisî gibi her adımda sana ulaşmanın sevinciyle sarsılamadık. Bizi sana getiren yollara düşemedik. Yolumuz nefis çöllerine düştü. Benliğimiz ahir zaman fırtınaları ile savruldu. Madde ruhumuzda taş duvarlar ördü. Kalp kapıları şeytani soluklarla maneviyata mihlandı. Sana gelmeye ayaklar ihtiyarını kaybetti.

İşte firariyiz Efendim.

Huzurundayız.

Bakışlarımız bakışlarınızı arıyor. Titrek ellerimiz sana tutunamamanın ıstırabını yaşıyor. Etrafında saadet asrının ak bahtlı hanımları. Tüm zerrelere kulak kesilmiş. Sükûnet yürek atışlarını aşikâr etmiş. Mübarek ağzınızdan dökülen her kelamı ruhları içiyor, davranışları hemen o kelamın rengine bürünüyor.

Anlatıyorsun, tek tek, tane tane. Kadınların süslenmesini uygun buluyorsun ama eşlerinden başkasına görünmemek kaydını koyuyorsun. Sanki anlatırken Aişe'nin, Zeyneb'in, Ümmü Seleme'nin gözlerinin içine bakıyorsun. Âdeta onlara ya dünya süsü ya ahiret süsü diyorsun. Annelerimize buyuruyorsun,

“Eğer sizler cennet takılarını ve cennetin ipeğini seviyorsanız bunları dünyada takıp giymeyin!”^[14]

Ümmü Seleme validemiz bu konuda o derece hassas ki, evin içinde bile başı örtülü durmayı yeğliyor.

Şu mübarek kelamın yüreğimize ebedî bir karanlık gibi iniyor. Ruhumuz titriyor.

“Kendi kocasından başkası için süslenip dışarı çıkanlar kıyamet gününde karanlık içinde nirsuz olacaktır.”^[15]

Ey Nur (a.s.m.)!

Süslenme konusunda biz kadınlardaki bu kırılma noktası nedendir? Ebedî karanlık, ebedî çirkinlik demektir. Bu kadın ruhuna en ağır cezadır.

Nefislerimiz zâhirî süslerin peşinde ebedî süsleri, ebedî güzellikleri unutuyor. Şimdi örtü, nefislerimizin elinde küçülerek eriyor. Tesettür denen kıyafetler kadını namahremlere karşı süslüyor. Dışarı çıkarken örtüsünün çevrelediği yüzünü makyajla görünür kılan kadın, eşinin dışındakiler için süslenmiş oluyor. Birkaç saatlik görünürlük kazanmak için kıyamette karanlıklar içinde nirsuz olmaya, nefsanî bir bakışın nazarları altında pek çok manevi latifelerin öldürülmesine rıza gösteriliyor. Hâlbuki güzelliğin izharında kadın hiç kazanmıyor. Kaybetmekte ise “Sebeplere sebep olan yapan gibidir” buyruğunuz sırrınca kaybı iki kat oluyor.

Dünya süslerimizi namahrem nazarlardan korumak için bizlere yardım et!

Örtü “Ya NUR!”^[16] diyor.

---

[13] Esmâ-i Nebî: *Nur*: Parlak aydınlık.

[14] Nesâî, *Zinet* 39, (8,156).

[15] Tirmizî, *Kitabu'l-Kebair*, İmam Şemsüddin Kaymaz ez-Zehbî, s. 157.

[16] Esmâü'l-Hüsna: *Nur*: Parlak, aydınlık.

Cehennemdeki Evler

Ey Veli (a.s.m.)!^[17]

Miraç senin velâyetinin nihâyetiydi. Anda tüm zamanları yaşadın, tüm mekânları dolaştın. Dostun Hz. Ebu Bekir'in "O, diyorsa doğrudur" sözleri Miraç'ın tasdiki, sıddikiyetin de işareti oldu.

Gördüğün her şey doğrudu. Gözün ne şaşmış ne de başka bir şeye kaymıştı.

Neler görmüştün anda neler... Bilumum zamanlar ve o zamanlardaki bilumum mekânları görüp zamansızlığı yaşadın.

Buyurdun:

"Eğer siz benim gördüklerimi görseydiniz az güler, çok ağlardınız."^[18]

Gördüklerini bizlerle paylaştın. Cenneti tabaka tabaka gezerken cehennemi dereke dereke dolaştın.

Cehennemde ümmetin için çok ağladın. Orası öyle dehşetliydi ki. Cenneti anlatmak için ne gözün gördüğünü ne kulağın işittiğini ne de insan kalbine ilham olmadığını söyledin. Cehennem de öyleydi. İnsan kalbine dehşeti, azabı ilham olmamıştı.

Böyle bir korku yerinden, böyle bir azap mahallinden kurtuluş için ellerini kaldırdın; "Allahümme ecirna mine'n-nâr!" dedin.

Miraç haberdi. Gördüklerini bir bir haber ettin. Cehennemin haritasını çıkartırcasına tarif ettin. Ateşten şehirlerini anlattın. Her denizin sahilinde—ki bu denizler de ateş deniziydi—ateşten yaratılmış bin şehir var dedin. Her şehirde ateşten bin kasır, her kasrın içinde de ateşten yetmiş bin tabut, her tabutun içerisinde de ateşten yetmiş bin sandık ve her sandıkta da yetmiş bin çeşit azap olduğunu söyledin.

Orada öyle yılanlar var ki, her biri uzun örmeler gibi, akreplerin büyüklüğü develer gibi dedin. Cehennem, azabın her çeşidinin olduğu yerdi. Zemheriden oluşmuş yetmiş bin ev gördüğünü bunların içerisinde de feryad u figan edip ağlayan kadınlar olduğunu söyledin. Feryatlarına kulak verip onlara acıyıp şefkat eden yoktu. Onlara acıydın. Şefkatli yüreğin neler hissetti kim bilir? Cebrail'e sordun:

"Ey kardeşim Cebrail bu kadınlar kimlerdir?"

Cebrail, biz kadınları ağlatıp düşündürecek, düşündürürken de tedbir alıracak durumu söyledi:

"Bu kadınlar" dedi "kocası dışındaki erkekler için süslenip takıp takıştıran kadınlardır."^[19]

Kadın nefsinin ne kadar çok bahaneleri var: "Ben kendim için süsleniyorum, kendimi böyle ifade ediyorum, kendimi böyle rahat hissediyorum, toplumda böyle kabul görüyorum, toplumda saygınlık böyle icap ediyor, hizmet için böyle giyiniyorum, zamanın şartları, iş ortamı..." ve daha pek çok bahane... Anlık korkuyoruz. Çekinmelerimiz kısa süreli. Kararlarımız dayanaksız. Arkadaşımızın, çevremizin, bazen en yakınımızın, aile içinde eşimizin olur mu tarzında bir bakışı, bir iması bizi kararlarımızdan vazgeçiriyor.

Bütün bunların ötesinde biz kadınların nefsi süslenmeyi, kendini başkalarına göstermeyi, beğenilmeyi, ne güzelsin denilmeyi, ne güzel yakışmış diye iltifat edilmeyi seviyor. Nefis bir daha dönüp bakılmasını istiyor, "Bu kimdir?" diye sorulmasını bekliyor.

Dışarı çıkarken giydiğimiz, süslerimizi setretmeyen her kıyafet senin Miraç'ta görüp haber verdiğin o bela çölüne uğratmaya sebebiyet veriyor. Giyinirken ateşten yapılmış evleri ve onların içerisinde ateşten yapılmış kasırlarda tek başına yaşanan korkunç hayatları, unutmamak gerekiyor.

Ey Veli (a.s.m.)!

Azap âyetleri sizi ağlatırdı. Cehennem sizi ağlatırdı. Celalli Ömer'in azap âyetleri okununca düşer bayılır, hasta olurdu. Bizler bu hakikatleri "Hiç olur mu?" diye düşünerek zihnimizde öteliyoruz.

Oysaki bu olacaklar için sen ne çok ağladın.

Nefsin o kadar çok hileleri var ki. Bir giyim için bu kadar azap olur mu tarzında itiraz ettiriyor. Nefis itiraza başlayınca şeytan hemen ellerden tutuyor, hile yollarını açıp kalbi kapatıp dili avukat gibi savunduruyor. Küfrü gerektirecek her şeyi akla getiriyor, diliyle söyletiyor.

Şeytanın elinden tuttuğu nefis, “Benim olan bir şey için” diye düşünmeye başlıyor. Benim olan bu vücut için giyinme kararı bana ait diyor.

Oysa kulluğun temeli kendine ait bir şey olmadığını kabul etmek.

Bununla sınıyoruz. Bu sınınmada kadın da beğenip sahiplendiği cemalî ile sınıyor. Örtü sahiplendiğin güzelliğin benim değil senin denmesidir. Benim olmadığını göstergesi ise örtüyü nefse kabul ettirmektedir.

Örtü sınınmasında kayıp yaşanır, diğer imanî konularda kayıplar başlıyor. Öncelikle kişi ben demeye başlıyor. Sonra ‘sen’ diyerek vicdani rahatlamalar için suçlamaya yöneliyor:

“Senin şefkatin, benim bir parça örtüm için nasıl cehennem ateşine izin verir” diyor.

“Benim kalbim bunca temizken Sen beni nasıl cezalandırırsın” diyor.

Ben ve Sen iç çekişmeleri devam ediyor. Kul ve Rabbi arasında ayrılık başlıyor. Sonrası her bir günahın içinde olan küfür tohumu yeşeriyor.

Ey Veli (a.s.m.)!

İşlerken titremediğimiz her bir günah küfre doğru kayışımızın işaretidir. Açıktan günah işleme ve bu işlenen günahtan rahatsız olmama hali imansızlığa delil oluyor. Örtüye olan muhalefet insanı bilmeden bu duruma sevk edebiliyor.

Rahatsız olmadan giydiğimiz, “Bu beni örtüyor mu?” veya “Gösteriyor mu?” diye sorgulamadığımız her kıyafet Sen şefkat sultanını ağlattığı gibi bizleri de çok ağlatacak.

Ey Veli (a.s.m.)!

Örtülerimiz, “Ya VELİYY!”^[20] diyor.

---

[17] Esmâ-i Nebî: *Veli*: Dost. “Ben bütün mü’minlerin velisiyim.” Süyuti, *en-Nehcetü’s-Seviyye*, s. 273.

[18] Tirmizi, İbn Mâce.

[19] Beyhaki, Şuabü’l-İman kitabında tahrir etmiş. Efendimiz, Miraç’ta “Kötü kokulu bir kuyuya rastladım. Kuyunun içinde şiddetli sesler işittim. Cibril’, ‘Bunlar kimdir?’ dedim. ‘Bunlar ziynet için süslenen ve kendilerine helal olmayan şeyleri yapan kadınlardır’ dedi.

[20] Esmâü’l-Hüsna: *Veliyy*: Kullarına yardımcı ve dost olan.

Ruhun Örtüsü

Ey Nebiyyü't-Tevbe (a.s.m.)!^[21]

Ahir zaman yüklerimizle yollardayız. Akıl kamçı, hayal binek, kalp halvethane. İşte Ravza! Senin huzurundayız.

Melekler tebessümde.

Odanız, nazargâh-ı İlahi...

Abdullah ibn Ümmi Mektum giriyor yanınıza. Maddi gözü kapalı, mana gözünde Arş'a bakıyor. Abese sûresinin sebebi nüzulü olmuş. Yanınızda eşlerinizden Ümmü Seleme ve Meymune var. Gelenin gözleri görmüyor diye perdenin arkasına geçmiyorlar. Mübarek annelerimize bakıp buyuruyorsun,

“Perdenin arkasına çekiliniz!”

“Ey Allah'ın Resûlü! O âmâ değil midir? Gözleri görmez ve bizi tanımaz.”

“Siz de mi âmâsınız, onu görmüyor musunuz?”^[22]

Ey Nebiyyü't-Tevbe (a.s.m.)!

Tüm zamanlar Senin kapının müştakı. Zamanın en sonundan, en sorunlusundan geldik. Ahir zamanın tüm âmâlıkları ile kapındayız.

Değişenlerle değiştik, kaybolanlarla çok şeyleri kaybettik. Sevgiler maddileşti, niyetler dünyevileşti. İffet firar etti. Kalpler Yusuf kuyusu. Her köşe başında Züleyhalar yol kesiyor.

Ey Nebiyyü't-Tevbe (a.s.m.)!

Örtü kadında nefis sırrı.

Mübarek annelerimize ruhun örtü sırrını, örtüde görünmemek kadar görmemenin de gerekli olduğunu öğretiyorsun. Biz ahir zaman mağdurları hiçbir şeyden kaçınamaz olduk. Kaçınamadığımız cümle kaçınacaklar konusunda bize yardım et! Dünyaya sonuna kadar açılmış olan nefis kapılarımızı ört.

Yollardayız, kapındayız...

Örtümüze sığınıyoruz, biliyoruz ki örtü;

“Ya ĞAFFÂR !”^[23] der.

---

[21] Esmâ-i Nebî: *Nebiyyü't-Tevbe*: İnsanların en çok af dileyeni olan nebî.

[22] Tabakât, 8:178.

[23] Esmâü'l-Hüsna: *Ğaffâr*: Ayıpları örten, affeden, günahları bağışlayan.

Yetmiş Hulle Yetmiş Esmâ

Ey Ahsen (a.s.m.)!^[24]

İnsan korktuğunu küçümsermiş. Örtü için belirtilen azapları küçümsedik. Allah'ın merhametine, şefkatine sığdıramadık. Rabbimizin; “Şeytan, Allah'ın rahmetine güvendirerek size günah işletmesin!”^[25] uyarısına aldırmadık. Azabın bu denli çeşitli olmasının hikmet yanını irdelemedik. Bize cennet kadınlarının kıyafetindeki bir şeffaflıktan haber verdin. Hurilerin yetmiş hulle giyeceklerini, yine de onları örtmeyip bacaklarının ilikleri görüleceğini söyledin. “Yetmiş hulle ne olabilir?” diye düşünemedik.^[26]

Yetmiş hulle ile örtünün kadında yetmiş esmayı yansıttığını ne kadar da edebi haber ettin. Kadın için örtü yetmiş esmayı bir anda üstünde göstermekti ya da üstünde görülen yetmiş esmaya perde olan nefsin perdelerini örtü perdesi ile aralamaktı.

Allah da buna mukabil cennette kadına yetmiş esmanın ayrı ayrı tecellisi olan yetmiş hulle giydirerek kadının cemalperest ruhunu tatmin edecekti. Fıtratı cemal üstüne yaratılan kadının hem cemalperest ruhu hem de cemale nasıl ayna olduğu, cennette yetmiş hulle ile ortaya çıkacaktı. Cennet kadında dürülecekti. Kadının güzelliğini paylaşma duygusu, esmanın görünür kılma isteğinden geldiği için bu duyguyu örtüzlük ile suistimal etmeyen kadına cennette bir anda yetmiş esmanın görünürlük kazanması ile mükâfat verilecekti.

Kadın, cenneti içine alacaktı. Nasıl küçük tohum toprak altından çıkıp etrafı sarar, hava ile su ile dünya ve kâinat ile bağlantı kurar; bunun gibi kadının dünya toprağındaki örtüsünün kabuğu kırıldığı zaman kadının güzelliği tüm cenneti kaplayacak, tüm cennetin güzellikleri kadında toplanacaktı. Âdeta kadın bir cennet olacaktı.

Allah'ın emrine uymamak esmaya muhalefet etmektir. Esmanın sonsuz tecellileri ile bağlantıyı kesmektir. Esmâ ile kesilen her bağlantı ruh için cehennemdir. Cehennem cemalî isimlerin tecelli etmediği yerdir. Esmanın cemalî tecellilerinin olmadığı bir yerdeki azabı ve onun çeşitlerini düşünmek mümkün değildir. Esmâ nasıl tüm bedenle birlikte duygularımızı kuşatıyorsa cehennemdeki azap da yalnız cismi değil ruhu, kalbi, aklı da kuşatacaktır.

Mekân olarak ism-i Vedûd'un, ism-i Rahim'in yansımadığı bir yeri tasavvur etmek mümkün mü? Sevmekten ve sevilmekten mahrum kalmış ism-i Vedûd'la bağlantısı kesilmiş bir kalbin; şefkat etmek ve şefkat edilmekten ism-i Rahim'le bağlantısı kesilmiş bir ruhun azabını düşünmek mümkün mü?

Cehennem azat edilen yerdir. Mâlikü'l-Mülk tarafından terk edilmiş onulmaz bir azaptır. Hele de terk edilmiş kadın ruhunu en incitendi. Cehennemde en çok kadınların olduğunu söylemen bundan mıydı? Çünkü tüm terk edilmişler en çok kadını incitirdi. Kızılmaya, kırılmaya, ayrılığa kadın ruhu takat getiremezdi.

Ayrılığa tepkili kadın ruhu için örtü, Rabbinin yetmiş esması ile visal bağıydı. O'nun tarafından azat edilmemek için yetmiş esma ile yapılan bir duaydı.

Ey Ahsen (a.s.m.)!

Kadın cemalî esmanın taşıyıcısıydı. Bu taşımanın sırrı da örtüye verilmişti. Haber verdiğiniz yetmiş hulleli cennet libaslarını giymek için nefsimizin örtü karşısındaki yetmiş hilelerini kırmak gerekiyordu.

Örtü, “ya CEMİL-İ ZÜLCELAL!”^[27] diyordu.

---

^[24] Esmâ-i Nebî: *Ahsen*: İnsanların en güzeli anlamındaki ismi.

[25] Fâtır sûresi, 35:5.

[26] Buharî, Bed'u'l-Halk 8; Müslîm, Cennet 14; Tirmizî, Kıyâme 60.

[27] Esmâü'l-Hüsna: *Cemil-i Zülcelal*: Celal sahibi olan cemil.

Hayırlı Kadın Kim?

Ey Hayrü'l-Beriyye (a.s.m.)!^[28]

Medineli hanımlar hayırlı kadının hangi vasıfta olacağını merak etmişlerdi. Cevabını bulamayınca kadınların en hayırlısı ciğerparene sordular:

“Ya Fâtıma, en hayırlı kadın kimdir?”

Soru geniş kapsamlıydı ama sorunun muhatabı nübüvvet ağacının en güzel meyvesiydi. Cevabı da nübüvvet meyvesine yaraşır derecede güzel oldu:

“Başka erkeklerin hayallerinde gezmeyen kadın.”

Ciğerparen iffeti söz, ismeti hayallere nakış eyledi. Hayırlı kadın namahremlerin hayallerine düşmeyen, hayallerde kirlenmeyen, hayalleri kirletmeyen kadındı. Haram hayallere düşmemek için önce örtü gerekirdi. Örtünün geniş bir açılımı vardı. Öncesi bedenle başlar, sonrası davranışlarla gelirdi. Kadında örtü muhkem olursa örtü âyetindeki sır örtüde aşikâr olur, kadının duygularında tesettür hasıl olurdu. Duygularında tesettür olan kadın başka erkeklerin düşüncesinde gezmezdi. Kadın, yabancı erkeklerin düşüncelerine düşmediği kadar hayırlı, yabancı erkeklerin hayallerine girmediği kadar da örtülü idi.

Ciğerparen yaban hayallerden öyle ırak kaldı ki, tüm hayallere ana olarak yansıdı. Kadını nefislerden uzak eden birinci etkenin örtü olduğunu, örtüde hassasiyet gösteren kadının hayallere yansımayıp nefislere düşmeyeceğini, örtü düşünce kadın istemese de namahrem hayallere düşeceğini, örtüdeki gevşeme ile namahrem hayallerine düşen kadının amelde de kaybedeceğini ciğerparen çok iyi biliyordu.

Ey Hayrü'l-Beriyye (a.s.m.)!

*Namahrem hayallere düştüğümüz için mi hayallerimize düşmüyor, rüyalarda gezinmiyorsunuz?
Kirlettiğimiz hayallerle kirlenen hayallerimize asûde bir paklıkla düş!*

Bekliyoruz...

Örtü izzet ve şerefi taşıyıp;

“Ya MÜTEÂLÎ!” derken şerefi üstün olanı zikredip,

“YA MECÎD”^[29] diyor.

---

^[28] Esmâ-i Nebî: *Hayrü'l-Beriyye*: İnsanların en hayırlısı.

^[29] Esmâü'l-Hüsna: *Müteali*, izzet ve şeref bakımından yüce olan.

Mecîd: Şerefi çok üstün olan.

Örtü ve Kulluk

Ey Seyyidü'l-Mürselîn (a.s.m.)!^[30]

Hız. Âdem ile Hız. Havva cennette şeffaf, doğal bir elbiseye sahipti. Kıyafete ihtiyaçları yoktu. Ne zaman ki yasak meyve vasıtasıyla nefisle tanıştılar, o doğal kıyafetten üryan kaldılar. Yalnız parmak uçlarında tırnak olarak bırakıldı.

İlk atamız kıyafetinin alınması ile cezalandırılmıştı. Bu hâlden utandılar. Kendilerini ağaçların yaprakları ile örtmeye çalıştılar. Böylece kıyafetsiz yaratılan ve doğduktan sonra giyinen tek varlık insan oldu. Bu da bir hikmet içeriyordu. İnsan kıyafetiyle halife olduğunu ilan edecekti. Kıyafet, insan olmanın ve kulluğun üniformasıydı.

İnsan sözcüydü. Başkası adına muhataplık edendi. Bilumum varlıkların ibadetlerini Rabbine arz edip tüm kâinatı arkasına alıp Rabbinin huzuruna gidendi. Giderken de üzerinde sözcülüğünü üstlendiği her mahlûktan bir sır taşırdı. Kıyafet bu sırrı temsil ederdi. Ta ki tüm sözcüsü olduğu varlıkların her birinden kıyafetinde temsil gereği bulundurabilsin. Kıyafet, halife-i arz oluşun simgesiydi. Halifeliğe uygun, huzura kabul görecektir kıyafet de halifeliği verenin isteğine göre olacaktı.

Giyim, nefsanî olursa giyinme de ceset bazında kalırdı. Giyim insanı diğer varlıklardan ve meleklerden ayıran en önemli hakikattir. İnsan, giyimiyle kâinatı üstünde taşırdı. Rabbin huzuruna tüm kâinatın ibadetiyle giderdi. Bunun fiilî temsilini de tüm kâinattan unsurlar bulunan giysisi ile yapardı. Bir kişi birisine ait üzerinde bir şey taşıyorsa, o kişinin ibadetlerinden hissedar olacağını belirten hadis-i şerife uyarak Allah dostları sevdiklerinin elbiselerinden birer parça elbiselerine dikerlerdi. Ta ki huzura onlarla ve onların ibadetleri ile gitsinler.

Ey Seyyidü'l-Mürselîn (a.s.m.)!

Örtü, halife-i arz vazifesini kabul ediyorum demek. Halifelikteki kusurumuzun yansıması öncelikle örtüde yansıyor. Örtüdeki her tavizimiz yasak meyve sırrını taşıyor.

Bunun içindir ki örtü;

“Ya SULTAN!”^[31] diyor.

---

[30] Esmâ-i Nebî: *Seyyidü'l-Mürselîn*: Peygamberlerin efendisi.

[31] Esmâü'l-Hüsna: *Sultan*: Her şeyin hükümdarı.

Düşen Kadın

Ey Nebiyyü'r-Rahmet (a.s.m.)!^[32]

Yağmurlu bir gündü. Yanında çok sevdiğin dostların vardı. Bâki mezarlığına gidiyordun. Onları sık sık ziyaret ederdin. Senin vefa güllerinden yalnız diriler değil, ölüler de nasiplenirdi.

Az ötenizden bineğinin üstünde bir kadın geçmekteydi. Kadının bineği bir çukura rast gelip tökezledi. Kadıncağz bineğinden düşüverdi. Kadının zor bir durumda kalma ihtimaline karşı hemen mübarek yüzünüzü çevirdiniz. Orada bulunanlar sizin bu hassasiyetinizi anlayıp üzülmemeniz için dediler:“Ey Allah’ın Resûlü! O kadın şalvarlı idi.”

Bunun üzerine rahatladınız. Sevindiniz. Örtüsü açılmayan o kadın ile birlikte zor bir durumda kaldığı zaman örtüsü muhkem olan hanımlar için açtınız ism-i Mucib ile kuşanmış mübarek ellerinizi:

“Allah, ümmetinden seravil (şalvar) giyen kadınlara rahmet eyleye. Ey insanlar kendinize seravil edinin. Bu tesettür için çok elverişlidir ve kadınlarınız da dışarı çıkarken bununla korunsun.”^[33]

Ey Nebiyyü'r-Rahmet (a.s.m.)!

Örtü konusunda nefis bineğindeyiz. Bu binekten düşmemiz için bizlere himmet et! Şimdi şalvar mahiyetinden çok uzak, şalvar diye giydiğimiz giysiler var. Binekten düşen kadının şalvarı bol ve uzundu. Elbisesinin altından giyiyordu. Nefsimiz bu noktaları görmezlikten geliyor, daracık pantolonları bize şalvar zannettiriyor. Pantolonların üzerinden dizlerin altına kadar giysimiz uzamazsa onun örtünmenin de ötesinde erkeklere benzemek olduğunu nefsimiz kabul etmiyor. Örtüden uzaklaşırken erkeklere benzeyen kadınlara lanet bedduanıza uğradığımızı nefsimiz kabul etmekten kaçınıyor.

Ahir zaman örtüleri sardı bedenlerimizi. Örtü konusunda nefis bineklerinde doludizgin gidiyoruz. Nefis bineğinden düşüp Hz. Fâtımalar gibi nefse binmek için nebevî bir soluğa muhtacız. Himmet et!

Örtü kadını hiçbir yerde düşürtmeyip;

“Ya ALİYY

Ya MÜTEKEBBİR”^[34] *diyor.*

---

[32] Esmâ-i Nebî: *Nebiyyü'r-Rahmet*: Rahmet olan peygamber.

[33] Bezzar, İbni Adiy, Abdürrezzak, İ. Rafî, İ Asakir.

[34] Esmâü'l-Hüsna: *Aliyy*: En yüce olan.

Mütekebbir: Büyüklükte eşi benzeri olmayan.

İbadetin Zevkinde Örtü

Ey Tahir (a.s.m.)!^[35]

Dost dünya zevki, ahiret tadı. Onun için cennette dostların çok olmasını teşvik ettin. “Kişi sevdiği ile beraberdir” buyurdun.^[36]

Dost olduğumuz kadar dostlarımız olurdu. Onun için Senin kadar kimsenin dostu olmadı. Senin kadar kimse kimseye dostluk etmedi. Etrafın her zaman mübarek ağzından dökülen her kelamı önce hafızalarına sonra kalplerine nakşedip amellerine taşıyan dostlarla dolu oldu.

Huzurunuzda huzurda olundu.

Arş kapısı sonuna dek açık.

Ebu Ümame’ye buyuruyorsun:

“Bir kızın güzelliğini gören kimse, gözünü ondan hemen ayırırsa, Allahü Teâlâ, ona yeni bir ibadet sevabı ihsan eder ki, bu ibadetin lezzetini hemen duyar.”^[37]

Kadının örtüsü giysisiydi, erkeğin örtüsü ise bakmamaktı. Bu iki örtü birbiriyle birleşince örtü emri sağlam olurdu. İki örtü emrine çok sırlar konmuştu.

Güzelliğe bakmamak ve güzelliği göstermemek, ikisi de aynı sevaba nail olmaktı. Erkeğe daha zor bir görev yüklenmişti. Güzelliği göstermemekten daha ziyade güzelliğe sırt dönmek zordu.

Rabbimizin rızası bu iki amelde cem oluyordu. Güzelliğe bakmayınca hemen bir ibadet sevabı veriliyordu. Güzelliği göstermemekle de bir sevap veriliyor. Güzelliğe bakmamak ibadetin lezzetini hemen duymaktı. Demek ki kadın için de güzelliğini göstermemek ibadetin zevkini almaktı.

Asrımız her konuda lezzet sorunu yaşıyor. Güzelliğe bakan da, güzelliğini gösteren de ibadetinden zevk alamıyor. Zevk alınmayan ibadet, kabuğu kırılmadan yenmeye çalışılan meyveye benziyor. Haz alınmayan ibadet daimiliğini kaybediyor. Kalbe sirayet edemiyor, ruha ulaşmıyor. Bir müddet sonra da terk edilebiliyor.

Örtü, kadına ibadetinin zevkini aldırarak beraber başkasının da ibadetinin zevkine zarar verdiriyor. Örtüsünü kaybeden kadın, erkeğe nispetle iki kez kaybediyor. Çünkü kadın kendi ibadet zevkini kaybederken erkeğin de ibadetlerden zevk almasını engelliyor. Erkek kime baktığını, ne kadar günah işlediğini biliyor. Kadın ne kadar nazara değdiğini, kimler tarafından amel defterine günahlar yağdığını bilmiyor. Belki de kadın dışarı çıktığı an gören göz adedince değil de görebilecek gözler adedince kaybediyor.

Ey Tahir! (a.s.m.)!

Kadın kazancı olmayan ebedî kayıplar yaşıyor. Örtüden sıyrılmış bir kadın ibadetlerin ruhanî tarafına intikal edemiyor.

Esmâ aynası örtü, ibadetlerin lezzeti, tadı...

Örtü, kadın için dünyevi ve uhrevi menfaat kaynağı olup hayır ve menfaatleri veren esma;

“Ya NÂFİ’!” derken her varlığı varacağı noktaya yetiştiren esma;

“Ya MÜHEYMİN!”i^[38] de zikrediyor.

[35] Esmâ-i Nebî: *Tahir*: Zâhiri bâtını, maddi manevi ve nesebi olarak insanoğlunun en temizi.

[36] Buhârî, Edeb 96; Müslîm, Birr 165.

[37] Bu hadisi İmam-ı Ahmed bin Hanbel bildirdi.

[38] Esmâü'l-Hüsna: *Nâfi'*: Her hayır ve menfaatin sahibi olan.

Müheymîn: Her varlığın yaptığından haberdar olan.

Kadının Görünürlük Sınavı

Ey Şâhidü ve 'ş-Şehîd (a.s.m.)!^[39]

Biz kadınların en güçlü duygusu görünürlük kazanmadır. En büyük nefis sınavımız da bu duygumuzla olmaktadır. Yaratılışımızdaki izhar duygusunun karşısına “Örtün!” emri çıkmaktadır.

Örtü emri kullukta tevhibi duruşun aslı olmakta. Beden kendinin değil, O'nun bilincini en hassas olduğumuz duygumuzla kabul edip ilan etmek. Bundandır ki örtü tevhibi ilan etmekte şair-i İslâmiye olmuş. Bu ilan ile örtü diyor ki:

Görünürlük kazandırmak istediğim bu güzelliğim benim değil O'nun.

Bu güzellik benden değil O'ndan.

Bende yansıyan her ne varsa O'nun esması.

Ben emanetçiyim, O sahibi.

Görünürlük duygusunu aşarak örtünen, insanların gözünde görünürlük kazanmayı önemsemediğini ifade ediyor. Allah ve meleklerinin yanında görünürlük kazanmak istediğini belirtiyor. Örtü ile haram bakışlardan gizlenip Allah ve meleklerinin yanında görünürlük kazanıyor. Örtüden uzaklaşıldığı kadar manevi âlemlerde ötelenip, diğer mahlûklar yanında gülünç duruma düşüyor. Nasıl anormal bir kıyafet insanı gülünç duruma düşürürse, Allah'ın koyduğu ölçülerin dışında giyinmek de, insanı gülünç duruma düşürüyor.

Görünürlük kazanmak duygusunun kaynağı Rabbimizin her şeyi görmesinden kaynaklanıyor. Allah'ın her an bizi gördüğü ve O'nun huzurunda olduğunu unuttuğumuz kadar, diğer insanların nazarında görünür olmak istiyoruz. Çünkü beğendiğimiz şeylerin beka bulmasını arzularız. Bu duygu kendini beğenme üzerine yaratılmış kadında daha da fazladır. Kadın, kendinin başkası tarafından görülüp beğenilmeyi ister. Böylece beka duygusunu tatmin eder. Oysa her anımız Basir olan bir zatın Basar sıfatı ile beka kazanmaktadır. Rabbimizin nazarına O'nun istemediği tarzda görünüp, O'nun beğenisinden kaçınmak; ebedî güzellikten kaçınmakla birlikte şahitliğini yaptığımız bilimum mahlukatın nazarında da halife olarak görünür olmaktan kaçınmaktır.

Ey Şâhidü ve 'ş-Şehîd (a.s.m.)!

Rabbimizin razı olmadığı bir giyim bizleri senin ve mele-i a'lâdakilerin nazarında gizliyor. Ne kadar nefsimizde yaşıyor ve ne kadar kalp sırrına ermemişsek insanların beğenmesini istiyoruz.

Allah'ın, meleklerinin ve sizin beğeninizin peşine düşmemiz için kalp sırrına ermemizde himmet eyle!

Kadın nefesine tabi olursa giyimi ile halka bakıp beni görün derken, kalp yoluna düşerse Hakka bakıp örtüsüyle;

“Ya BASİR!”^[40] diyor.

---

[39] Esmâ-i Nebî: Şâhidü ve 'ş-Şehîd: Ümmetine, diğer peygamber ve ümmetlerine şahit olan.

[40] Esmâü'l-Hüsna: Basir: Her şeyi gören her şeyin hakikatini bilen.

İtaat ve Örtü

Ey Sirâcü'l-Münîr (a.s.m.)!^[41]

Sen olmasaydın sevgi olmayacaktı, seven ve sevilen olmayacaktı. Züleyha'nın gönlüne Yusuf'un sevgisi düşmeyecekti. Sevgi kalplere tutunup aşk sırrına ulaşmayacaktı.

Sen olmasaydın sevgi öğrenilemeyecek, sevginin her an kalpte tutulan, varlığı hissedilen olduğu bilinmeyecekti. Sen olmasaydın seven, sevgiliye benzeyen, sevgilinin her anını gözleyip onu taklit eden olduğu derk edilemeyecekti.

Sırrın kalbimizde, Rabbimizin sırrıyla.

Muhabbetullah gülleri dökülmüşse kalbimize, biliriz ki seni sevdik.

Ey Sirâcü'l-Münîr (a.s.m.)!

Seninle varlığın kaderi güldü. Onun için sana "Gül Sultan!" dendi. Tüm gülmeler seninle başladı.

İnsana gül temennisi, kalbin mutluluk duası. Gül takdimi, sevginin ifadesi gibi görünse de aslında sevginin ifadesizliği, kelamın gülün elinde hamuş oluşu, kalbin gülün yapraklarına sığınışı, muhabbetin bir kızıl renge sarınıışı, duyguda aczin dışa vuruşu. Hasılı on sekiz bin âlemin sevgi ile dürülmesi, gül olup ellere verilmesi.

Gül, masumiyet.

Gül, mahremiyet.

Gül, edep.

Gül, yürek.

Sevgi güldür. Onun için kadın da güldür. Bu gülün tazeliği iffettir. İffeti hıfz eden de örtüdür. Sen eşlerini gül gibi korudun. O güller öyle açtı ki, tüm mü'minlerin annesi oldu. Her asrı manevi kokuları ile kuşattı.

Ey Sirâcü'l-Münîr (a.s.m.)!

Sen hem Gül'sün hem güldürensün.

Sevilene gül verilir. Rabbimiz bizi sevdi, siz Kâinat Gül ü Mim'ini bize Efendi eyledi.

Gülmemiz için bu yetmez mi?

Ey Gül ü Aşk!

Ebedî gülmelerimiz için örtü konusunda bize himmet et!

Örtü "Ya SELÂM'!"^[42] der.

---

[41] Esmâ-i Nebî: *Sirâcü'l-Münîr*: En aydınlık kandil.

[42] Esmâü'l-Hüsna: *Selâm*: Her türlü eminliğin sahibi olup her türlü tehlikeden selamete çıkaran.

İtaat ve Örtü

Ey Âbid (a.s.m.)!^[43]

İlahi emirler çekirdek gibi. Çekirdek toprağa düşünce kendindeki güzelliği aşikâr ettiği gibi Rabbimizin emirlerine de nefis toprak olursa o emirlerdeki güzellik ortaya çıkar.

İçeriğini bilmediğimiz bir ilaç bünyemize şifayı taşımakta vesile olduğu gibi hikmetini bilmediğimiz bir emir de insanı kemâlâta taşımakta vesile kılınmış. Örtü emrinde itaat sırrı gizli. Kadın, örtündükçe Allah'a, anne babasına ve eşine karşı itaat sırrını elde eder. Son asrın kadın için küçümsediği ve eşitliğe aykırı bularak kadını uzaklaştırdığı itaat sırrı, aslında kadının mutluluk sırrı. Allah, kadın ruhuna itaatle mutlu olmayı vermiş. Çünkü kadının yüklendiği vazife; onarıcı, hazmedip affedici, bozmadan yapıcı, dağıtmadan birleştirici olmak. İtaat sırrı olmazsa kadın erkekleşir. Erkekleşen kadın, karşı cinsiyle sorun yaşar.

Örtüden uzaklaşan kadın ruhu isyankâr olur, her şeye itiraz eder. İtiraz şikâyeti, şikâyet de mutsuzluğu netice verir. Örtü, kadın ruhunda itaat sırrını muhkem eder. Örtü, kadının güzel duygularının açılımı içindir. Örtüsüzlük kadının nefsanî boyutunun açılımına sebep olur. Kadının nefsi boyutunun açılımı, kadında özellikle şiddet ve isyan gibi kötü duyguları harekete getirip nezaket ve edepten uzaklaştırır. Erkek nefsanilikte dünyada zevk alabilir, kadının böyle bir zevk kabiliyeti olmadığından, kadın nefsanî yönü ile lezzet alamaz. Alsa bile hemen acı yaşar. Kadın hırçınlaşır, kabalaşır, kendi cinsiyetinden uzaklaşır.

Ey Âbid (a.s.m.)!

Rabbine en çok ibadet eden sendin. Örtü kadında ibadet ve itaat sırrı. Kadın örtüden uzaklaştığı kadar asi oluyor. İtaat sırrından uzaklaştığı kadar da örtünemiyor. İdrakine varmış bir örtü, kadının duygularını terbiye ederken;

“Ya RAB!”^[44] diyor.

---

[43] Esmâ-i Nebî: *Âbid*: Rabbine ibadet ve itaat eden.

[44] Esmâü'l-Hüsna: *Rab*: Her şeyi terbiye eden.

Örtü Aynadır

Ey Yâsîn (a.s.m.)!^[45]

Ayna olmayı senden öğrendik. Aynadarlığı da... “Ben aynayım” dedin. Âyine-i esma olduğun için sende Allah’la olan yakınlığımız görünürdü. Ameller de aynaydı. Namaz imanın aynası, örtü nefsin...

Kadın örtüde nefsini gösterir. Nefs-i emmare örtüden köşe bucak kaçar. Nefs-i emmare kadının nefsine açıl diye emreder. Nefs-i levvame örtüde aksaklıklar olur. Nefs-i levvameyi geçenlerin örtüsü muhkem olur. Levvameden sonraki nefis, nefs-i mülhime ve sonrası da mutmainnedir. Mutmain olan nefis mertebesine gelen emirde sorun yaşamaz, emirlere de mutmain olur. Cennette Rü’yetullah mutmaine nefis mertebesinden sonra başlayacaktır.

Örtü, kadında nefsin aynasıdır. Örtü kadında zorlu bir nefis çengeli, itaat sırrıdır. Kadın isyana sürüklendiği kadar örtüden uzaklaşır. Örtüsüzlük başkaldırıdır.

Kadının benliği örtüsünde belirir. Örtünememek ‘benim’ demektir. Mülk sahibi ‘benim’ kararları ben veririm, bu vücut ‘bana’ ait, bu beden ‘benim’ demektir. Örtüsüzlük ibaha sırrına sırt çevirmektir.

Ey Yâsîn (a.s.m.)!

Örtü ayna. Orada nefsimiz görülür. O aynada esmaya muhatabiyetimiz yansır ve örtü;
“Ya MÂLİKÜ’L-MÜLK!”^[46] *der.*

---

[45] Esmâ-i Nebî: *Yâsîn*: İnsanlığın efendisi.

[46] Esmâü’l-Hüsna: *Malikü’l-Mülk*: Bilumum mülklerin sahibi.

Kadın İçin En Hayırlısı

Ey Müzzemmil (a.s.m.)!^[47]

Dostlarınla oturuyordun. Sordun:

“Bir kadın için en hayırlı durum hangisidir?”

Kimse cevap veremedi. Daha sonra Hz. Ali, Fâtıma’ya dedi:

“Ey Muhammed’in (s.a.v.) kızı! Bugün Hz. Resûlullah (s.a.v.) bize bir mesele sordu. Cevap veremedik.”

“Ne sordu?”

“Bir kadın için en hayırlı durum hangisidir?”

“Bunun cevabını bilemediniz mi?”

“Evet, bilemedik!”

“Bir kadın için en hayırlı durum, (bir zaruret hâli hariç) onun yabancı bir erkeği görmemesi; yabancı bir erkeğin de onu görmemesidir.”

Hz. Ali, eşinden aldığı cevapla yanınıza geldi.

“Ey Allah’ın Resûlü! Siz bize bir mesele sormuştunuz, biz de bilememiştik. Bir kadın için en hayırlı durum, onun yabancı bir erkeği görmemesi; yabancı bir erkeğin de onu görmemesidir.”

Buyurdunuz:

“Bunu sana kim söyledi?”

“Fâtıma.”

“Doğru söylemiş; şüphesiz Fâtıma benden parçadır.”^[48]

Ey Müzzemmil (a.s.m.)!^[49]

Örtünün esası görmemek ve görünmemek olduğunu unuttuk. Örtü varsa herkesle görüşülebilir ve konuşulabilir sandık. Nefsin örtü ile bile görünürlük kazandırabilecek fitnesini anlamayıp bu fitnelere düştük.

Görmemek ve görünmemeye gücü yeten örtü;

“Ya KAVİYY!” der.

---

[47] Esmâ-i Nebî: *Müzzemmil*: Örtüsüne bürünen.

[48] Müttakî-i Hindî, *Kenzü’l-Ummât* 46011; *Hilye* 2/50-51; *Bezzâr*, *Müsned* 526; *Heysemî*.

[49] Esmâü’l-Hüsna: *Kaviyy*: Gücü her şeye yeten.

Örtü Âyeti ve Gece

Ey Kademü Sıdk (a.s.m.)!^[50]

Hayalin kapısına düştük. Ahir zaman hanımları kapında bekleyiyoruz. Medine'deyiz. Zeyneb validemizle semada kıyılan nikâhın yeryüzünde velîmesi. Yanınızdan Cibril az önce ayrılmış. Rabbin kelamı dudaklarınızda. Melekler huşuda. Asırlar önünüzde diz çökmüş Sizi dinliyor.

Okuyorsunuz:

“Peygamberin hanımlarından bir şey istediğinizde de perde arkasından isteyin. Hem sizin kalbiniz, hem de onların kalbi için bu daha temiz bir harekettir.”^[51]

İlk tesettür âyeti eşleriniz için geliyor. Vakit gece. Örtü gece sırrı, kadını namahreme karşı gece eylemek.

“Ey Peygamber! Kendi eşlerine, kızlarına ve Müslüman kadınlarına de ki: Dış elbiselerini (sokak kıyafetlerini) üzerlerine alıp örtünsünler. Bu onların (iffetli) tanınmalarına, eziyet edilmemelerine daha uygun olanıdır. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.”^[52]

Âyetin sarsmasıyla irkiliyoruz. Gözlerimiz kıyafetlerimizde. Nasıl huzurunuzla varırız bu giysilerle. Nurdan annelerimize bakıyoruz. Onlara hiç benzemeyen örtüler içindeyiz. Kimimiz eşarbım çok renkli diyor; kimimiz başörtüm ince diye kızarıyor; kimimiz dar pardösüsünü çekiştiriyor; kimimiz nefsimizin şalvar diye kandırdığı pantolonu kısa ceketle örtmek için çekiştiriyor; kimimiz şeffaf çorabını ne yapacağını bilemiyor; kimimiz ayak haram değildir avutmasıyla açtığı çıplak ayaklarını ne ile örteceğini düşünüyor; kimimiz örtüsüyle kendisini daha da çok izhar eden makyajını silmeye uğraşıyor...

Bu âyet geldiğinde sahabe hanımların ne yaptığını bakıyoruz. Allah'ın emrini işiten erkekler hemen evlerine koşup hanımlarına, kızlarına, kız kardeşlerine haber veriyorlar. Sahabe hanımlar hemen harmaniyelerini yırtıp başlarına örtü yaparak uçlarını göğüslerinin üstünden sarkıtarak bağlıyorlar.

Sahabe hanımlar ilk sabah namazına örtüleri ile geliyorlar. Herkes sıkı sıkıya siyah örtülerle kapanmış. Hz. Aişe bu âyete itaatlerinden dolayı, “Kureyş ve Ensar kadınlarının üstünlüğü var” diyor.

Ey Kademü Sıdk (a.s.m.)!

Ahir zaman hanımları kapında bekleyiyoruz. Sizin huzurunuzla gelecek örtüden mahrum hal-i pür-melâlimize ağlıyor musunuz?

Ahir zamanzedeler olarak merhamet kapındayız.

Örtülerimizi tamamlayacak mübarek bir elin himmetine muhtacız.

Bekliyoruz!

Rabbimizin kelamından bir kez daha anlıyoruz ki: Rabbin istediği gibi örtünen bir kadın, Allah'ın koruması altına girer. Hiçbir şekilde rahatsız edilmez. Örtü sebeptir, koruyan bizzat Allah. Çünkü âyet mana-yı muhalifiyle diyor ki:

“Dış örtüsünü üstüne alan kadın eziyet görmez! Ona eziyet göstertmeyiz.”

Örtü âyeti Ğafûr ve Rahim ismiyle bitiyor. Şüphesiz ki örtü kadın için en büyük bir merhamet. Onun için örtü;

“Ya ĞAFÛR,

Ya RAHİM!”^[53] diyor.

---

[50] Esmâ-i Nebî: Kademü Sıdk: Doğruluk basamağı.

[51] Ahzâb sûresi, 33:53.

[52] Ahzâb sûresi, 33:59.

[53] Esmâü'l-Hüsna: *Ğafûr*: Örtmek, gizlemek. Kirlenmekten korumak için bir şeyin üstünü örtmek. Kusurları örtüp bağışlamak.

Rahim: Merhamet sahibi olup kullarına merhamet eden.

Kibirli Örtüler

Ey Halîm (a.s.m.)!^[54]

İman bağılıktı. Mü'min her haliyle bağılılığını ilan edendi. Mü'minin giyimi de bağılıktı. Onun için örtü imandı. Kadının sınavı tam burada başlamaktaydı. Kadının kulluğunun bir ucu giyimin ellerindeydi. Oysa kadın giyimde nefesine takılıydı.

Buyurdunuz:

“Duymuyor musunuz?”

Duymadığımızı belirtmek için olumsuz soru cümlesiyle başladınız. Her zaman ki yumuşak üslubunuzdan farklıydı bu defaki hitabınız. Ebu Cehil'e bile üslubunuz yumuşaktı da Rabbiniz biraz sert olmanızı tavsiye etmişti. Demek giyim konusunda nefis, Ebu Cehil'i geçebilmekteydi. O yumuşak üslubunuzun dışında seslendiniz. Belli ki nefislerimiz duymak istemiyordu. Ondandır ki “Duymuyor musunuz?” diye başlayıp iki defa tekrar ettiniz. Hitabınız sağır nefislerimiz içindi:

“Duymuyor musunuz? Mütevazı giyinmek imandandır; mütevazı giyinmek imandandır!”^[55]

Ey Halîm (a.s.m.)!

Örtü biz kadınlar için en zor sınav. Hele de asrımızda. Benlik arttıkça örtü açılır, benlik arttıkça kıyafet putlaşır. Benlik arttıkça kadın açılmak ister, erkek de kadını açık görmek ister. Asrımız benlik asrı. “Örtülüyüm” diyen bile açık. Örtülerimizin örtüye ihtiyacı var. O kadar çok bahanemiz var ki. Zaman diyoruz, hizmet diyoruz; böyle kendimi ifade ediyorum, toplum kaldırmıyor, işimden dolayı diyoruz, eşim istemiyor diyoruz. Daha size söylemeye hicap ettiğimiz neler neler söylüyoruz. Nefsimizin kandırmalarına yüzlerce bahane diziyoruz.

Bahane tövbe kapısını tıkayan şeytan aldatmacası.

Ey Halîm (a.s.m.)!

Örtülerimiz mağrur.

Giyimde mütevazı olmak imanî bir vasıf. Hele de kadın için mütevazı giyim nefsin dizginlenmesinde çok önemli. Çünkü kadın giyimi ile fark atma, fark edilme, beğenilme, güzel olma, güzel görünme ister. “Ne güzel yakışmış, ne güzel kıyafeti üstünde taşıyorsun, tarz sahibisin” gibi ifadelerle nefsi şımarır, güçlenir.

Bütün bunlar nefsi şımartma, sen dedirtme yöntemleri. Başkası ‘sen’ deyince zaten nefis hemen ‘ben’ der. Ben ile başlayan iç kabarmaları, kıyafetini markalaştırma çalışması, kendine has bir tarz oluşturma, bütün bunların hepsi ben özelim demek. Sonunda giyimi ile benim tarzım deyip firavunlaşır insan.

Ey Halîm (a.s.m.)!

Kibirli örtülerimiz markaların taşıyıcısı oldu. Örtülerimizle reklam aracına döndük. Şeytan da reklam aracı olduğumuzu unutturup hayâ edeceğimiz şeylere bizleri gururlandırıyor. Kibirli elbiseler, çantalar, ayakkabılar, kibirle sarınmış şallar, kibirli başörtüleri.

Oysa kibrin insanı götürdüğü yer zillet.

Aziz olan O, aziz kılan da O.

O, razı olmadığı kimseyi aziz eylemez.

Onun için örtü;

“Ya MUIZ!

[54] Esmâ-i Nebî: *Halîm*: Yumuşak huylu, yavaş, sakın öfkeye kapılmayan.

[55] Ebu Dâvud, İbni Mâce.

[56] Esmâü’l-Hüsna: *Muizz*: Aziz ve güçlü kılıp şereflendiren.

Rafi: Dereceleri yükselten.

Şeytana Davetiye

Ey Muallim (a.s.m.)!^[57]

Her şeyi senden öğrendik.

“Rabbim beni edeplendirdi.”^[58]

Senin edebin Rabbânî edepti. Sendeki her davranış ve bize öğrettiğin her şey Rabbin bizlerde olmasını istedikleriydi.

Kadının süslenmesini uygun buldun, fakat eşlerine karşı süslenmeleri şartını koydun. Tezyinat kadının yaratılışında vardı. Kadın süslenmeyi sevdiği gibi her şeyi süslemeyi de severdi.

Örtü, kadının süslerini dışarıya karşı gizlemesiydi. Örtü süslerin tuzağına düştü. Örtülerimiz süslü. Örtülerimizin ikinci bir örtüye ihtiyacı var. Örtülerimiz tesettür mü, teşhir mi ayırt edilemez oldu. Tesettür kapatma, görünürlükten uzak kalma iken biz örtümüzle görünürlük kazandık.

Senden bu konuda eğitim alan Hz. Aişe, kol ve ayaklarında takılar olanları, küçük kız çocuğu bile olsa, huzuruna girmelerine müsaade etmezdi. Süslenmede aşırı gitmenin şeytana davetiye olduğunu belirtirdi. Hatta çok süslü evlere meleklerin gelmeyeceğini ifade ederdi.^[59]

Hz. Aişe de süslenirdi. Onun kayıp gerdanlığını bulmak için koca orduyu bekletmiştin. Abdest için su bulamayan ashaba Rabbimiz âyetle cevap vermişti. Nefsimiz süslenirken bahanemiz oldu Hz. Aişe. O da süslü dedik, fakat onun süslerini nasıl bir örtü ile kapattığını düşünmedik. Süsün evin içinde olduğunu dikkate almadan hep dışarıyı için örtülerimizi süsledik.

Ey Muallim (a.s.m.)!

Örtümüz gereksiz süslerin esiri. Sevgilin Hz. Aişe'nin yanına gitsek bizleri içeri alır mı? Melekleri kaçırın süsün örtüyle bağdaşmadığını nasıl idrak edeceğiz? Kadının süsünün yabancı erkeklere gösterilmesinin haram olduğunu, tesettürün hakikatinin kadının kadınlık zarafetini örtme olduğunu, aşırı süslenmenin nefs-i emmarenin göstergesi olduğunu nasıl nefislerimize kabul ettireceğiz?

Ey Muallim!

Örtülerimiz şeytani davet edecek kadar süslü.

Biliyoruz ki örtü, şeytani kendinden uzaklaştırıp ondan intikam alır ve

“Ya MÜNTEKİM!”^[60] der.

---

[57] Esmâ-i Nebî: İlm-i ledün ile müzeyyen kılınp kendisine bütün bilgiler öğretilmiş olan.

[58] el-Münâvî, “Feyzü'l-Kadîr,” 1:224; İbni Teymiye, “Mecmûu Fetâvâ,” 18:375.

[59] Ebu Dâvud, Harem 6: (4231).

[60] Esmâü'l-Hüsna: *Müntekim*: Suçluları cezalandırıp intikam alan.

Sokakta Şeytan

Ey Muttaki (a.s.m.)!^[61]

Kadının evinin sokak olduğu bir asra düştük. Evlerde duramaz olduk. Evden çıkmayı özgürlük sandık. Çarşı-pazar, kafeteryalar can sıkıntılarını gidermek için bekleyen kadınlarla dolu.

Evler kadınları sıkarken sokaklar kayıp mutluluğun arama yeri oldu. Boş kalmış evlerden bakıp kadın dolu sokaklarda Sizi düşünüyoruz. Bizi uyarın o şefkatli sesinizi duyuyoruz.

Sanki arkamızdan tutup “Yapmayın, nefsin oyununa gelmeyin!” diyorsun. Lahuti bir kelimeden düşüyor karmaşık kalplerimize.

Buyuruyorsun:

“Kadın dışarı çıktığı zaman şeytan ona gözünü diker (onu günaha nasıl alet edeceğini hesap eder).”^[62]

Ey Muttaki (a.s.m.)!

Bunun için midir kadın dışarı çok çıktığı zaman ilk değişeni örtüsü oluyor. Örtünün hafiflemesi şeytanın onda bir kapı araladığını mı gösteriyor?

Şeytanın sokakta bize yavaşlamayacağı, günaha bulaştıramayacağı, kalplerimize ulaşamayacağı, dışarıdan zevk aldirmayacağı, evlerimizi cennet gibi hissedip, evlerimize sığınacağımız bir örtüye ihtiyacımız var.

Ey Muttaki (a.s.m.)!

Kadın kalbinde yaşadığı kadar örtüsü muhkem, nefsinde yaşadığı kadar da örtüsü yufka oluyor. Kadın kalbinde yaşadığı kadar evine, odasına sığıyor. Nefsinde yaşadığı kadar da ne odasına ne de evine sığıyor, dünya ona dar geliyor.

Örtü bilimum insî ve cinnî şeytanlara karşı,

“Ya KAHHAR!

Ya CEBBÂR!”^[63] *diyor.*

---

[61] Esmâ-i Nebî: *Müttaki*: Allah’tan en çok korkup günahlardan kaçınan.

[62] Tirmizî, Radâ 18.

[63] Esmâü’l-Hüsna: *Kahhar*: Cezayı hak edenlere hak ettikleri cezayı veren.

Cebbâr: Dilediğini zorla yaptırmaya muktedir olan.

Bir Elbise Eskimeden

Ey Safuh (a.s.m.)!^[64]

En çok sevdiğini. Tüm cemal sanki onda yansımıştı. Mekke'nin ağırlığını 'Haticen' gidermiş, o, Medine'nin göz aydınlığı olmuştu. Sevginin kördüğümüydü. Hatice'de eşe vefayı, Aişe'de bir eşin nasıl sevilleceğini gösterdin. Sevdin, nazladın, avuttun. Öğrettin, şefkatle olgunlaştırdın. Kaprislerine katlandın, kıskançlıklarına sabrettin. Sevilen kadının hırçın olmayacağını, huysuz olmayacağını, başarılı olacağını öğrettin. Sen sevdikçe sanki Aişe'nin zekâsı açıldı; sen sevdikçe ilmi arttı.

Buyurdun:

“Dininizin yarısını bu Hümeysra kadından öğrenin.”

Sevilen kadın mutlu olurdu. 'Aişen' çok mutlu oldu. Mutlu olmayan, başkasını mutlu edemezdi. 'Aişen' Sizi o denli mutlu etti ki buyurdunuz:

“Ya Aişe! Sen bana Allah'ın bir lütfusun, benim mutluluk kaynağımsın, ben de senin mutluluk kaynağın olmak isterim.”

Hız. Aişe elbette çok mutluydu; o da bu mutluluğunun ahirette devam edip etmeyeceğini sordu:

“Ey Allah'ın Resûlü ahirette de benimle olacak mıyım?”

Sevgiline buyurdun:

“Ey Aişe! Bir elbisen eskimeden ikinci elbiseyi alırsan ahirette benimle olamazsın.”^[65]

Sen vefat ettiğinde 'Aişen' on sekiz yaşındaydı. Orada da seninle olabilmek için bir elbisesi yamadan görülmeyecek dereceye gelip lime lime olmadan yenisini almadı.

Sevilen kadının elbise kompleksi olmazdı. Kadın sevilmediği kadar sevilme sırrını giyimde arardı. Fakat bilinen o ki nefs-i emmare giyimle açılır, süsle şımarır, örtüsüzlükle maneviyattan uzaklaşırdı.

Şeytan kadını giydirmekten çok hoşlanırdı. Kadın giyindikçe kadınlığının farkına varır, cinsiyetiyle hareket ederdi.

Ey Safuh (a.s.m.)!

Bizlerin eskiyen elbiseleri yok. Elbiseler sıra sıra eskimek için bekliyor. Belli ki örtü iktisadını ders verip;

“Ya HAKÎM!

Ya HAKK!”^[66] diyor.

---

[64] Esmâ-i Nebî: *Safuh*: Kusurları bağışlamada ve affedicilikte eşi benzeri olmayan.

[65] Taberânî, “el-Mu'cemü'l-Evsat,” 8:8.

[66] Esmâü'l-Hüsna: *Hakîm*: Her işi ve her şeyi hikmetle yapan.

Hakk: Hakkı ortaya çıkaran.

Erkeğin Örtüsü Daha Zor

Ey Şefîu'l-Müşeffa' (a.s.m.)!^[67]

Hız. Ali'yi ne kadar da severdin. Nübüvvet ağacının en yakın meyvesi idi. Sizin tedrisatınızda büyüdü. Yanınızdan hiç ayrılmadı. Bir gün amcaoğluna buyurdun:

“Ya Ali! Bir kadını görürsen yüzünü ondan ayır. Ona tekrar bakma! Ansızın görmek günah gibi olmaz ise de tekrar tekrar bakmak günahtır. İlk bakış Rahman'dan, ikinci bakış şeytandan.”^[68]

İlk bakış, cüz-i irademiz olmadan göze takılandı; ikinci bakış ise bilerek, isteyerek, iradeyi kullanarak bakmaktı. Bu bakışı şeytan yaptırdı. Sanki Rabbin men ettiği bir görüntü gözümüze gelince sınav başlamaktaydı. Bakışa devam mı yoksa kaçınmak mı? Şeytan bakışa devam ettirmek isterdi.

Nefis örtüde her daim nedenleri gündeme getirir. Yani itirazları. Örtüde nefsin gündeme getirdiği bir itiraz “Neden erkek değil, ben örtüneceğim?” sorgulamasıdır. Oysa örtü her iki cins için de var. Erkeğin perdesi kadınınkinden daha zor, daha nefsi zorlayıcı. Erkeğin örtüsü gözkapakları. Daima onu indirmesi ve kapalı tutması gerekmektedir.

Erkeğin sınavı bir bakışla başlar, kadın o bir bakış için sınanır.

Örtü yalnız kadının erkeğe karşı koruması değildir. Örtü kadının esma perdelerini kaldırması içindir. Kadındaki esma cevheri en iyi örtü perdesi altında cevhere dönüşür. Kadın, Allah ile olan arasındaki yetmiş bin hicapları, ruh ve bedenindeki hicaplar ile aşar.

Ey Şefîu'l-Müşeffa' (a.s.m.)!

Sizden öğrendik ki örtü, edep sırrıdır. Edep sünnetin kaynağıdır. Sünnet de esmanın kaynağı.

Cennet, esmanın bilimum aşikâr yansıma yeri, Cemalullah onun seyri.

Örtü celalin içinde en büyük ikramı saklar. Hakikatine varmış bir örtü;

“Ya KERİM!”^[69] *der.*

---

^[67] Esmâ-i Nebî: Şefîu'l-Müşeffa': Günahkârlar için ahirette şefaatçi olup affedilmelerini isteyecek.

^[68] Ebu Dâvud ve Dârimî.

^[69] Esmâü'l-Hüsna: Kerim: İyilik ve ikramı bol olan.

Çevrilen Yüz

Ey Afif (a.s.m.)!^[70]

Aiş'in ile oturuyordun. Ona karşı davranışın eşe muhabbetin eşsiz örneğiydi. Yumuşak, latif, sabırlıydın. Ellerinden tutup sorardın:

“Ya Aişe sen beni mutlu ediyorsun, ben de seni mutlu ediyorum mu?”

Bizler farklı bakışları edindik. Ailede kadın erkeği mutlu edendi. Kadın sorardı, “Seni mutlu ediyorum mu?” diye. Erkek zaten mutlu olmak konumunda olandı.

Eşlerin ellerinden tutup, “Seni mutlu ediyorum mu?” diye sormak senin ellerinden tutmaktı. Sünnetini unuttuk. Onun için haram ellerden tutar olduk.

Sevgili Eşin Aişe ile otururken sevdiğin baldızınız Esmâ çıka geldi. Hz. Ebu Bekir ailesi seni hep mutlu ederdi. Esmâ'yı da çok severdin. Öyle ki Medine'nin uzağındaki hurmalığından gelirken ona rastlamış ve devene bindirmek istemiştin de o utanıp binmemişti. Herkes iltifatınıza şaşırmişti.

Bu defa Esmâ'dan yüz çevirdin. Bakmadın. Esmâ şaşırıldı.

Buyurdun:

“Ey Esmâ! Şüphesiz kadın erginlik çağına ulaşınca, onun şu ve şu yerlerinden başkasının görünmesi uygun değildir.”^[71]

Bunu söylerken yüzünüze ve avuçlarınıza işaret ettiniz.

Esmâ kendisine niçin yüz çevirdiğinizi anladı. Üzerindeki elbise inceydi. Örtü âyeti yeni inmişti. Demek ince giyim tesettür olmuyordu.

Esmâ hayatı boyunca bu hususa çok dikkat etti. Yaşlanmış, gözleri görmez olmuştu. Oğlu elbiselik bir kumaş getirmişti. Kumaşı elleri ile kontrol etti, ince bularak kabul etmedi. Oğlu dedi:

“Anneciğim, kumaş ince değil.”

“Evet yavrum ince değil, ama vücut hatlarımı belli eder.”

Ey Afif (a.s.m.)!

Senin yüz çevirdiğinden tüm dostların yüz çevirirdi. Senin yüz çevirdiğinden Allah yüz çevirirdi.

Haramdan çevrilen her yüz esmaya yöneliştir.

Esmaların perdelenmemesi için perdesi ince olan baldızın Esmâ'dan yüz çevirdiniz. Siz nasıl örtüsü muhkem olmayandan yüzünüzü çevirdinizse örtümüzün muhkem olmadığı zaman bizlerden de yüz çeviriyorsunuz.

Allah, Latif ismiyle kadına nüfuz edilmesini istemiyor. Özellikle erkeklerin zehirleyici bakışları kadını maddeten ve manen yıpratıyor, belki de öldürüyor. Onun için örtü;

“Ya LATİF!”^[72] diyor.

---

[70] Esmâ-i Nebî: Afif: İnsanların en iffetlisi, en hayâlîsı.

[71] Ebu Dâvud, “Libâs,” 31; İbn Mâce, “Tahâre,” 132; Tirmizî, “Salât,” 160; Ahmed b. Hanbel, IV, 151, 218, 259.

[72] Esmâü'l-Hüsna: Latif: Her şeyin derinliğine nüfuz eden.

Haşirde Hz. Fâtıma

Ey Hâşir (a.s.m.)!^[73]

Sadırlardan satırlaradır hicretimiz. Sana sunacağımız bir kelamın peşindeyiz. Kelam dünyamız çöl. Kelimeler divane, tüm imgeler manalarını yitirmiş. Kalbimiz kalbinize değmek için çırpınıyor, hayal huzurunuzda ellerinize tutunmak için aman diliyor.

Sırrın kalbimizde, Rabbimizin sırrıyla.

Muhabetullah gülleri dökülmüşse kalbimize, biliriz ki sevdik Sizi.

Huzurunuzdayız.

Buyuruyorsun:

“Kıyamet günü olunca perde gerisinden bir münadi (seslenen) şöyle seslenecek: ‘Ey mahşer halkı gözlerinizi kapayın! Fâtıma binti Muhammed geçecek.’”^[74]

Örtü konusunda nasıl olunması gerektiğinin ölçütü ‘Fâtıma’n’ Ciğerpare’n hayırlı kadını tanımlarken demişti:

“Hayırlı kadın, helalinden başkasının dikkatini çekmeyecek şekilde giyinendir.”

‘Fâtıma’n’ örtüsüne o kadar düşküdü ki cenazesinin gece gömülmesini istemişti. Ola ki kefen ile vücut hatları belli olur. Cenazesine dört kişiden fazla kimsenin gelmesini de istememişti. Benliği öyle hafa toprağına bürünmüş, Rabbinin rızasını öyle talep etmişti ki Allah, haşirde onu özel kılacaktı. Onu öyle aziz edecekti ki onu görmek herkese nasip olmayacaktı.

Esmanın aynası, ibadetlerin lezzeti ve tadı olan örtü, kadını Fâtıma misal aziz ederken derdi;

“Ya AZİZ!

Ya ŞEKÛR!”^[75]

---

^[73] Esmâ-i Nebî: *Hâşir*: Bütün insanlar Efendimizin gözü önünde hasrolunup toplanacağı için böyle isimlendirilmiştir.

^[74] *Kütüb-i Sitte*, c.12, s.406.

^[75] Esmâü'l-Hüsna: *Aziz*: İzzet sahibi olan.

Şekûr: Kendi için yapılan işlere fazlasıyla karşılık veren.

Hasta Kadının İsteddiği

Ey Urvetü'l-Vuskâ (a.s.m.)!^[76]

Huzurundayız...

Aynasınız...

O aynada kendi benliğimizi, nefsimizin hilelerini görmek için her günün rabıtası olarak huzuruza sürükleniyoruz. O günkü nefis problemimiz sizinle rabıtada aşikâr oluyor. Sizi nasıl düşünüyorsak manevi halimizi öyle biliyoruz.

Sahabe efendilerimizin Size düşkünlüklerini düşünüyoruz. Huzurunuzda oturularını, edeb-i Resûlden kendilerinden geçişlerini, muhabbet-i Resûlde fena oluşlarını, Resûl'de intisapta erişilmez olduklarını, Resûl'e karşı olan fedakârlıktaki eşsizliklerini, "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü" derken kalplerinin nasıl titrediğini görüyoruz.

Manevi bağınla bağlanmak için rabıtadayız.

Ellerinize ulaşmayı dileyen on dört asır ötesi mücrimleri olarak huzurundayız. Ahir zaman yorgunlarıyız. Günlük Sizi düşünmek, günlük imanımızın testi olduğunu biliyoruz.

Edeb-i Resûl edeb-i Hakkın; muhabbet-i Resûl de muhabbet-i Allah'ın yansıması.

Bir kadın geliyor yanınıza sara hastası. Dua istiyor.

Buyuruyorsunuz:

"İstersen dua edeyim hastalığından kurtul. İstersen sabret karşılığında cenneti al!"

Kadın sabrı istiyor, bir şeyle. "Bayılıp kendimi bilmez olunca dua edin üstüm açılmasın."^[77]

Ey Urvetü'l-Vuskâ (a.s.m.)!

Kadın asıl hastalığı örtüsünün açılması olarak görüyor. Örtüsüne sımsıkı sarınıyor. Örtü kadının maddi manevi hastalıklarına ve yaralarına şifa olurken;

"Ya ŞÂFÎ!"^[78] diyor.

---

[76] Esmâ-i Nebî: *Urvetü'l-Vuskâ*: Sağlam, kopmaz ip, tutunak.

[77] Buharî, "Marza," 6; Müslîm, "Birr," 54: (2576).

[78] Esmâü'l-Hüsna: *Şâfi*: Tüm hastalara şifa veren.

Allah ve Resûlü Kıskançtır

Ey Fazlullah (a.s.m.)!^[79]

Dostlarınla oturuyordun. Sa'd ibni Ubâde dedi:

“Eğer karımın yanında yabancı bir erkek göreceğim olsam onu kılıcımın keskin tarafıyla doğrarım.”

Dostlarına bakıp buyurdun:

“Sa'd'ın bu gayret ve hamiyetine şaşırmayın! Ben ondan daha kıskancım, Allah da benden daha kıskançtır.”^[80]

Buyurmuşsun:

“Kıskanmak imandandır, kıskanmamak ise münafıklıktan ileri gelir.”

Sevgili damadın Hz. Ali'ye eşini kıskanmasını tavsiye etmişsin:

“Ya Ali kıskanç ol! Allah, kıskanan kimseleri sever.”

Kapı ve pencereleri açık bırakmayı hoş karşılamazdın. Açık kalan yerden haram göz ulaşırsa bakanın da açık bırakanın da günah işleyeceğini belirttin.

Kalbi günahla yara almamış kişi mahremini kıskanırdı. Bu kıskanmada Allah'ın Gayûr ismi tecelli ederdi.

İnsanların en gayyûru idin

Allah, Gayyûr idi. O da kullarını haramdan kıskanırdı. Siz ve Rabbimiz biz kadınları namahrem gözlerden kıskanıp dünya ve ukbamızı karartacak nazarlardan sakladınız.

Ey Fazlullah (a.s.m.)!

Rabbimiz Gayûr ismi ile bizleri örttü. Yetmiş esmasıyla sarıp sarmalayıp gül goncası eyledi. Her perdede bir esmayı izhar ederek duygularımıza uzattı. Allah, kadını sevdi. Biz kadınların örtünmesi de bu sevgiye cevap vermektir. Örtü, Rabbim beni gayrdan kıskanıyor deyip “Ya Gayûr!” demektir. Ondandır ki örtü her daim;

“Ya GAYÛR!”^[81] derdi.

---

[79] Esmâ-i Nebî: *Fazlullah*: Allah'ın fazlı ve keremi.

[80] Buharî, “Nikâh,” 36.

[81] Esmâü'l-Hüsna: *Gayûr*: Allah'ın kıskançlığı.

Saçlarından Asılan Kadınlar

Ey Dâî (a.s.m.)!^[82]

Sokakları gül kokan başka bir şehir var mı? Melekler kokular serpiyor şehrine. Toprağında gül açmazken toprağın gül kokuyor, çölün gül kokuyor, kül renkli dağlarına gül kokuları sinmiş. Uhud misafirlerini güllerle selamlıyor. Güllerle karşılıyorsun ebedî güldürdüklerini.

Ebedî gülmemiz içindi her şey. Bizleri o kadar sevdin ki. Tüm zaman ve mekânları zamansız görme seyrine Miraç dendi. Miraç, sanki bizler için bir seyr ü seferdi. Gördüklerini tek tek anlattın. Cehennemde en çok kadınlar olduğunu haber verdin. Miraç'ta en çok kadınlar için gördüklerine ağladın. Çeşit çeşit azaplarını anlattın. O azapların hangi günahların karşılığı olduğunu söyledin. Miraç yolculuğunda kadınlar için ne kadar da çok ağladın.

Hız. Cebrail cehennemi gezdiriyordu. Bazı kadınları gördün. Azap içindeydiler. Azaplarını haber ettin;

“Saçlarından asılmıştı. Kaynayan tencerenin taşması gibi beyinleri akıp taşıyordu. Bunların kimler olduğunu Cebrail'e sordum, onların, saçını örtmeyen kadınlar olduğunu söyledi.”^[83]

Ey Dâî (a.s.m.)!

Miraç'ta gördüklerini haber ederek bizleri örtüye o kadar çok davet ettin ki; “Nefsimiz olur mu?” diye küçümsedi. “Şu saç için bunca azap olur mu?” dedi. Nefis, emri mi küçük gördü, saçını örtmeyi mi?

Saç bizim için önemsiz olabilirdi ama örtü sırrı oradan başlıyordu. Belki de bedenin açık olması düşünülemez bir gerçek olduğu içindi. Allah, Hannan ismiyle bizlerden ayrılmak istemezken Mennan ismiyle ayrılmamız için örtüyü bahşediyordu. Örtü her daim senin Miraç'ta görüp haber verdiklerini hatırlatarak;

“Ya HANNAN!

Ya MENNAN!”^[84] diyordu.

---

^[82] Esmâ-i Nebî: *Dâî*: Davet eden.

^[83] Bu hadisi Zehebi, *el-Kebair* kitabında; ibni Haceri Heytemi ez-Zevacir an İrtikabi'l-Kebair kitabında senetsiz zikretmişler. Şia kaynaklarında ise senedli bir şekilde imam Ali, Resûlü Ekrem'den naklediyor.

^[84] Esmâü'l-Hüsna: *Hannan*: Kullarından ayrılmayı istemeyen. Çok merhametli.

Mennan: Çok ihsan eden.

Annelerimizdeki Yedi Özellik

Ey Tâhâ (a.s.m.)!^[85]

Ravza.

Etrafınızda nübüvvet bahçesinin gülleri.

Hatice yok. O varken kimse olamaz. O gülden öte kök, kökten öte ağaç.

O Hira, o Mekke...

Medine'nin cemalî gülleri idi etrafınızı kuşatan. Aişe, goncası idi bu güllerin. Zeynep, Hafsa, Ümmü Seleme, Meymune. Vahye ilk muhatap olan annelerimiz...

Rabbimiz onlara diyordu:

“Ey peygamber eşleri! Sizler diğer kadınlar gibi değilsiniz.”

“Sizde her kim bir terbiyesizlik yaparsa ona azap iki kat katlanır.”^[86]

Mü'minlerin annelerinin hayatları, yaşayışları farklı olduğu gibi günah işlerse azapları da farklı olacaktı. Demek ki onlar örnekti. O örneğe bakarak nasıl olmamız gerektiğini belirleyecektik.

Onları bizlere örnek yapan sayısız özellikleri vardı, fakat onlardan yedi tanesi çok daha önemliydi:

“Cenab-ı Hak, Hz. Peygamber aleyhissalâtu vesselâmin hanımlarının şeref ve üstünlüğünü yedi şeye bağladı. Diğer kadınların şeref ve üstünlüğü de bunlarla ölçülür. Kim bu işleri yaparsa dünya ve ahiret şerefini elde etmiş olur. Bu yedi şey şunlardır:

1. Gizli ve açık her durumda Allah'tan korkmak. Bu, bütün şereflerin temelidir.
2. Erkekleri kendisine meylettirecek cilveli söz ve diğer şeylerden korunmak.
3. Sürekli evinde kalmak ve bir zaruret yokken dışarı çıkmamak.
4. Yabancı erkeklerin bulunduğu bir ortamda süslerini göstermemek, süslerini ortaya çıkaracak şekilde yürümek.
5. Namazını güzelce kılmak ve sadaka vermek.
6. Allah'a ve Resûlüne itaat etmek. Kocaya itaat de buna girer.
7. Allah'ın zikrine sarılmak ve evinde sürekli Allah'ın kitabını okumak.^[87]

Ey Tâhâ (a.s.m.)!

Eşleriniz olan mübarek annelerimiz örtüleriyle, duruşlarıyla ve ibadetleriyle bizlere örnek oldular. Çok büyük bir yük, çok büyük bir sorumluluk aldılar. Hepsi de bu sorumluluğu izzetle ifa ettiler.

Onlar ve örtüleri her daim;

“Ya MUKTEDİR!”^[88] dedi.

---

^[85] Esmâ-i Nebî: *Tâhâ*: ‘Ta’ harfi pak temiz anlamında ‘Tahir’ ismine atıf. ‘Ha’ harfi ise ‘Hâdi’ insanlara hidâyet veren anlamında.

^[86] Ahzâb sûresi, 33:30-32.

^[87] İbni Acîbe el-Hasanî *Bahrül Medid* tefsirinde Ahzâb sûresi 32-34 âyetleri hakkında böyle açıklama yapılmıştır.

^[88] Esmâü'l-Hüsna: *Muktedir*: Gücü her şeye yeten.

Örtüde Hz. Fâtıma'ya Yardım

Ey Sâhibü'l-Kevser (a.s.m.)!^[89]

O başkaydı. “Fâtıma benim kalbimdir, bedenimin içindeki ruhumdur.” demiştin.

Bir gün çok hastalanmıştı. Ziyaretine gittin. Dostlarından biri de sizinle geldi. Evine vardığınız da girmek için izin istediniz. Yanınızdaki arkadaşınıza izin vermedi. Örtüsü tam setretmiyordu kendisini.

Dostun dışarıda beklerken içeri girdin. Fâtıma'n örtüsüyle başını örtse ayak tarafı açılıyordu, ayağını örtse baş tarafı açılıyordu. Hali, Uhud şehitleri gibiydi.

Tüm varlıkları aşarken yokluğun tepesindeydi. Ciğerparene tesettüre girmesinde yardım ettin. Örtüsünü, ayaklarını ve başını örtecek hale getirdin. Örtüsünü bereketlendirdin. Sen yansıyınca her şey bereketlenir, çoğalırdı. Ciğerköşe'yin küçük örtüsü çoğaldı. Fâtıman'ı örtüp dostuna gel dedin.

Ey Sâhibü'l-Kevser (a.s.m.)!

Biz de bizi örtmeyen örtülerimiz için sana gel diyoruz. Gel de bizi ört. Biliyoruz ki senin mübarek elin her şeyi kuşatıyor. Zamansız ve mekânsız uzanıyor her yere.

Ruhumuz sizden irak kaldı. Nefsimiz bizi talan etti. Örtülerimizin bizi tam kuşatamaması, örtülerimize sizi yansıtamadığımız için mi? Bunun için mi örtülerimizde bereket kalmadı. Örtü ne mübarek bereketti. Örtü, bedeni tutarken bereketlenir, bilumum duyguları, hisleri, ruhu tutardı.

Seni yansıtamadığımız, seni dünyamızdan irak eylediğimiz için mi örtülerimiz açık kaldı. Biliyoruz ki sen yansımazsan ruh açık kalır, beden üryan kalır.

Bizleri Fâtıma örtüsüyle kuşat, örtümüzü bereketlendir!

Senin bereketlendirdiğin örtü;

“Ya AFÜVV!”^[90] der.

---

[89] Esmâ-i Nebî: Sâhibü'l-Kevser: Kevser Havuzu'nun sahibi.

[90] Esmâü'l-Hüsna: Afüvv: Çok affeden.

Kemikleri Belli Eden Kıyafet

Ey Müşavir (a.s.m.)!^[91]

Dihyetü'l-Kelbi, Mısır kumaşından dokunmuş bir elbiseyi Size hediye etti. Onu çok sevdiğin Üsâme b. Zeyd'e giydirdin.

Üsâme, bu güzelliği eşi ile paylaşmak istedi. Senin ona giydirdiğin gibi o da elbiseyi eşine giydirdi. Üsâme'nin üstünde elbiseyi görmeyince sordun:

“Mısır'dan gelen elbiseyi giymiyorsun?”

“Ey Allah'ın Resûlü, onu hanıma giydirdim.”

“O elbisenin altından bir şey giymesini söyle! Çünkü ben o elbisenin kemiklerin hacmini belli etmesinden korkuyorum.”^[92]

Ey Müşavir (a.s.m.)!

Örtü konusunda bu kadar hassastın. Usame'nin elbiseyi eşine giydirmiş olduğunu düşünüp onu uyardın. Kadının giydiği elbisenin kemikleri belli etmemesi gerekiyordu. Şeffaf kumaş vücuda yapışacağı için altına yapışmayı engelleyici bir şey giyilmesini tavsiye ettin.

Kemiklerin hacmini belli etmesinden korkarım ifadesini kullandın. Örtü konusunda bu kırılma niçin? Bizler neden bu denli korkusuz olduk? Örtülerimiz nefislerimizin hacmini belli ediyor.

Nefsimizin hacmini küçültecek bir örtüye muhtacız. Geniş örtü, nefsi küçültürken kalbi genişletiyor. Örtü;

“Ya BÂSİT!” diyor.^[93]

---

[91] Esmâ-i Nebî: *Müşavir*: İstişare eden.

[92] Ahmet b. Hanbel.

[93] Esmâü'l-Hüsna: *Bâsıt*: İstediyinin maddi ve manevi rızıklarını genişleten.

İnce Başörtüler

Ey Medinetü'l-İlim (a.s.m.)!^[94]

Her şeyi Aiş'ine öğrettin. Dinimizin yarısını ondan öğrenmemiz konusunda tavsiyede bulundun. O, en mutlu kadındı, en bahtiyar annemizdi. Herkes onun yanına gelirdi. Onun evi mektep oldu. Senden sonra herkes o kapıdan ders aldı. O kapıda eksikler giderildi, noksanlar tamamlandı, bilinmeyenler öğrenildi.

Bir gün yanına Abdurrahman'ın kızı Hafsa gelmişti. Başında bir örtü vardı. İnceydi, saçını göstermekteydi.

Aiş'in, Hafsa'nın başörtüsünü aldı, ikiye katladı. O hâliyle örtmesini söyledi. Örtü kalınlaşmış altını göstermez olmuştu.^[95]

Ey Medinetü'l-İlim (a.s.m.)!

Annelerimiz senden derslerini öyle alıp öyle öğrenmişlerdi. Örtünün ince olmaması gerekirdi. Seni ve saçı belli etmemeliydi.

Bu konuda Hz. Ömer de çok hassastı. Hilafeti döneminde cam gibi şeffaf olmasa bile giyinildiği vakit altını belli eden elbiselerin kadınlara giydirilmemesi konusunda erkekleri ikaz ederdi.^[96]

Ey Medinetü'l-İlim (a.s.m.)!

Örtü konusunda artık nefislerimiz ikaz dinlemiyor. Nefsin dur durak bilecek hâli kalmadı. Eşler, babalar, ağabeyler artık eski hassasiyetini kaybetti. Oysa kadını kıyafet konusunda sınırlamakla görevli olanlar dinen onlar.

Başlarımızdaki ince örtülere, üstlerimizdeki şeffaf giysilere uzanacak bir Aişe eli, bir Ömer nefesi lazım. Şimdi nefislerimizi örtmeyen örtü;

“Ya ŞEHÎD!”^[97] diyor.

---

[94] Esmâ-i Nebî: *Medinetü'l-İlim*: İlmin şehri olan.

[95] Muvatta, Libas 4.

[96] Beyhakî, Sünen 2:235.

[97] Esmâü'l-Hüsna: *Şehîd*: Kullarının her yaptığını gören.

Deve Hörgüçlü Başlar

Ey Muhammed Mustafa (a.s.m.)!

Ey Ahmed-i Mahmud (a.s.m.)!^[98]

Onlara örtülü çıplaklar dedin. Başlarını tarif ettin. Onların ateş ehli olduğunu söyledin. Onlardan olmamız için uyardın.

Buyurdun:

“Ateşlik iki sınıf insan ki ben onları henüz görmedim. Yanlarında sığırkuyruğu gibi kamçılar olup insanları onlarla döven topluluk ve biri de birtakım kadınlar topluluğudur ki bunlar giyinik çıplaktırlar. Görenleri yoldan saptıran ve kendileri de haktan sapanlardır. Başları bir tarafa sarkan deve hörgüçü gibi olacaktır. Bunlar cennete giremeyecekler. Kokusu şu kadar yürüme mesafesinden alındığı hâlde, bunlar cennetin kokusunu da bulup alamayacaklardır.”^[99]

Mübarek ifadeleriniz çok sertti. Demek ki davranış çok tahrip ediciydi. Bu ifadeleriniz farklı anlatımlarla bizlere ulaştı. İçerik aynıydı, anlatım farklı olsa da.

“Ümmetimin son dönemlerinde birtakım adamlar olacaktır. Erkekler gibi eğerlerin (bineklerin) üzerine binip cami kapılarına ineceklerdir. Hanımları ise giyinik uryandır (giyinik çıplaktır), başları üzerinde arık deve hörgüçü gibisi vardır. Onlara lanet edin. Zira onlar lanet olunmuşlardır.”^[100]

Haber ettiğiniz bu kişiler dinî çevreden uzak olmayanlardı. Örtülü olup örtüsüne güvenip açık olduğunun farkına varmayıp tövbesini etmeyenlerdi. Kendini örtülü sanıp ve çevresine de örtülü sandırıp insanları fitne ateşine alet edendi. Dindar birisi açık hanımdan gözünü kapatıp kaçınırken bunlardan nasıl olsa örtülü diyerek kaçınıyor ve fitneye düşer oluyordu. Ahir zamanda asıl tuzağı örtülü çıplaklar hazırlıyordu.

Ey Muhammed Mustafa(a.s.m.)!

Ey Ahmed-i Mahmud (a.s.m.)!

Örtülü çıplaklar ifadenizden giyinik olduğu hâlde açık olanları anlamamanın yanı sıra, örtülü olduğu halde ruhu çıplakları da hatırlamamız gerekiyor. Ruhu açık bir kadını hiçbir örtü örtemez.

Cennetin kokusundan bile irak edecek ahir zaman örtüsünden Allah'a sığınırken örtü;

“Ya HASÎB!”^[101] diyor.

---

^[98] Esmâ-i Nebî: *Muhammed (a.s.m.)*: Yerde ve gökte övülen.

Mustafa (a.s.m.): Seçkin, seçilmiş.

Ahmed (a.s.m.): Allah'a en çok hamd eden.

Mahmud (a.s.m.): Her türlü kemalat ile methedilen.

^[99] Müslîm, Sahih bab: Libas ve'l-zineh 3971.

^[100] Ahmet b. Hanbel, Müsned 6786; İbn-i Hibban, Sahih 5655-347.

^[101] Esmâü'l-Hüsna: *Hasîb*: Kullarının bütün fiillerinin hesabını gören.

Örtü ile Münafıklık Eden Kadınlar

Ey Emin (a.s.m.)!^[102]

Huzurundayız.

Sen aynasın. O aynada nefsimizin hilelerini görmek için her günün rabıtası olarak huzuruna sürükleniyoruz. O günkü nefis problemimiz o aynada aşıkâr oluyor. Seni günlük düşünmek imanın testi fakat nefis, hileci ve aldatıcı. Sana yakın olmaktan nasıl da uzaklaştırıyor. Hayal her yere her an savrulurken birkaç dakikacık senin huzuruna gitmeyi ne kadar da ihmal ediyor. Oysa sevgi düşünmekle, aşk hayalle başlar.

Hayalin ellerinde senin önündeyiz.

Buyuruyorsun:

“Kadınların şerlisi kendini beğenip kibirlenen ve (açılıp saçılarak) teberruc yapanlardır. Onlar münafıklardır. Bu yüzden kadınlardan cennete girecek olanlar ayağı sekili karga gibi azdır.”^[103]

Örtüde tavizi, örtüde eksikliği, örtünürken görünürlüğü istemeyi münafıklık olarak belirtiyorsun. İkazın can yakıp uykuları kaçırıcı. Tüm kıyafetleri gözden geçirip elden çıkartacak bir uyarı.

“Örtünüyorum” deyip, nefsimiz inanmadığı ve doğru olmadığını bildiği hâlde, Allah’ı kandırmaya çalışmayı, Hakkın nazarında açık iken halka kendini örtülü gibi göstermeyi münafıklık olarak belirtiyorsun. Bu yüzden biz kadınların cennete girmekte azınlık olacağını söylüyorsun.

Ey Emin (a.s.m.)!

Sen aynasın. Örtümüzdeki kusurlar da senin aynan da görünür. Örtüsü muhkem olmayan her kadın senin ve Allah’ın huzurunda üryandır.

Belirttiğin örtülülerden olmamak için örtülerimizden önce kalplerimiz titriyor. Münafık olmamak için nefislerimizin istemediği örtülerle örtünüp örtülerimizle;

“Ya EMİN!

Ya HÂDÎ!”^[104] diyoruz...

---

[102] Esmâ-i Nebî: *Emin*: Doğru, güvenilir, kuşkusu olmayan, emniyetli.

[103] Beyhakî, “Sahih,” 7: (82).

[104] Esmâü’l-Hüsna: *Emin*: Güvenli olan.

Hâdî: Hidayet veren.

O'nun (c.c.) huzurunda...
"O, esmasını sever."

Örtü

“Ya Hafîz!” der

Ya Hafîz (c.c.)!^[105]

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Toprak örtüsünü üstüne çekti. Toprak sıktı. Kat kat örttü.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Hakikatinin inkişafını istedi. Toprak örtüsü hakikatini saklayan kabuğu deldi.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Toprak yol verdi, yolunda toprak oldu.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Güneş ellerinden tuttu.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Su ayaklarına koştu.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Filiz verip ağaç oldu.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Çiçek açıp yaprak oldu. Kucağı meyvelerle doldu.

Çekirdek, “*Ya Hafîz!*” dedi.
Hava âlemi kol kanat açtı. Sırrı toprak örtüsünü sineye çekmesi, gizlenmeyi kabul etmesi, kimliğini, benliğini toprak örtüsü altında çürütmesiydi.

Ya Hafîz (c.c.)!

Kadın çekirdek misal, “Ya Hafîz!” dedi.

Dünyada örtü toprağını üstüne çekti. Ahiret âleminde dal budak verip cennette hurilerden daha güzel bir cemale ermek için;

Kadının örtüsü, “Ya HAFÎZ!” dedi.

---

[105] Esmâü'l-Hüsna: *Hafîz*: Koruyan, muhafaza eden.

Örtü

“Ya Vedûd!” der

Ya Vedûd (c.c.)!^[106]

Kadın, aşkla tamamlandığını sanır. Kadın ister ki birisi tarafından öylesine sevilsin ve onu öylesine sevsin. Beşeri acziyet aşkla dolmak ister. Onun için kalp kapısı aşk ile tıklatılır. Fakat kalp kapısında nefis denen bekçi çoğu zaman bu masum isteği eline alır ve kalp kapısından girişini engeller.

Ya Vedûd!

Şimdi kadın aşk içinde yaralı. Âşık olmak istiyor ama âşık olamıyor. Sevdiğini kendine âşık sanıyor, olmadığını anlayarak acı çekiyor.

Ya Vedûd!

Sen istemezsen hiçbir kalp sevemez. Sen istemezsen hiçbir kalpte aşk kandili yanamaz. Sen istemezsen Züleyha'nın kalbine Yusuf'un aşkı düşemez.

Ya Vedûd!

Aşk gizlilik ister. Aşkın sırrında görünmemek ve görememek vardır. Aşk saklanır. Bekler. Bekledikçe, gizlendikçe, gözlerden ırak oldukça aşk sırrı zâhir olur. Aşk kalpte oluşur, duygularda yaşanır. Göze gelen sevgi aşk sırrına eremez. Göz kalbe ulaşamaz. Göz görünce kalbin bekleyişi biter, nefis sevinir, kalp hicap eder.

Ya Vedûd!

Sokaklarda aşk aranır oldu. Kalpleri günahla kilitleyenler aşk acısıyla yanıp tutuşuyor. Kadın göze gelince, kalbe gitmez. Kalbe gitmeyen kadın, aşk sırrına gelmez.

Nefsin sevmesi aşk sanılıyor. Oysa aşk kalp kapısında sabırla bekleyip sevginin nefis yönünü eritmektir. Örtü, nefsaniliği alınmış sevgileri kalbe atar. Nefsanî sevgilere geçit vermez. Onun için örtü;

“Ya VEDÛD!” der.

---

[106] Esmâü'l-Hüsna: *Vedûd*: Kullarını çok seven.

Örtü

“Ya Kuddûs!” der

Ya Kuddûs (c.c.)!^[107]

Örtü aynadır. Kadın, örtüsü kadar esmaya ayna olurken, kadının örtüsü, “*Ya Kuddûs!*” der. Hayallerden gizlenir.

“*Ya Kuddûs!*” der. Duygularını temizler.

“*Ya Kuddûs!*” der. Nefsini tezkiye eder.

“*Ya Kuddûs!*” der. Kalbini âyine-i Samed eyler.

“*Ya Kuddûs!*” der. Takva elbisesini giyinip günahlara karşı kendini setreder.

“*Ya Kuddûs!*” der. Ruhuna hayâ örtüsünü giyer.

“*Ya Kuddûs!*” der. Namahremlerden ziynetlerini gizler.

“*Ya Kuddûs!*” der. Hicap ile güzelliğini örter.

“*Ya Kuddûs!*” der. İffet-i Meryem sırrına erer.

“*Ya Kuddûs!*” der. Fâtımatü’z-Zehra elini tutar.

Ya Kuddûs (c.c.)!

Kadının fitratı;

“Ya KUDDÛS!” deyip örtüyü ister...

---

^[107] Esmâü'l-Hüsna: *Kuddûs*: Temiz, pak.

Örtü

“Ya Kayyûm!” der

Ya Kayyûm (c.c.)!^[108]

Çöl uykudaydı. Kalpler daha derin bir uykuda. Kadınlar bu uykunun sefih rüyası. Çöl ağlıyordu. Yürekler parça parçaydı, kadınların yürekleri bin parçaydı. Kız çocuklarının gözleri kan yaştı.

Çöl, tek bir avuç duadaydı. Analar bu duanın çaresizlik diliydi. Kız yavrularına baktıkça hayata tutunamadan ölüme tutunacağı günlerin kaygısındaydılar. Analar bebelerine bakarken istikbale ait umutları yitmişti. Anaların kızlarının çeyizlerine işlediği nakışları yoktu.

Ya Kayyûm!

Sevgilinin şefkati çöllere vurunca çöle dönmüş kalpler merhametle yundu.

Ya Kayyûm!

Kâinatı elinde tutan Sensin. Duyguları, nefisleri, düşünceleri elinde tutan Sensin. Tuttun ellerinden kız çocuklarının, analarının. Kaldırdın onları yerlerde sürünmekten, kimliksizlikten, ötelenmekten, hırpalanmaktan...

Ya Kayyûm!

Mü'min kadınlara hitap ettin. Önce gözün örtüsüne vurgu yapıp gözü sakınmaya dikkat çektin. Sonra ziynetleri kapatmaya ve başörtülerini yakalarının üstüne koymayı emirettin.^[109]

Ya Kayyûm!

Kayyûmiyetinle onlara kimlik verdin. Kimliklerini giysileriyle ilan ettirdin. Şimdi nefislerimizde çöl insanları. Kayyûmiyetini yansıtan örtülerimizi almak istiyor. Biliyoruz ki nefsimize karşı örtümüzü tutan da Kayyûmiyetin ile Sensin. Örtümüzü Kayyûmiyetinle nefislerimizin hilesine karşı tut. Kayyûmiyetine ayna olan örtümüzü, Kayyûm isminle nefislerimizde kaim eyle.

Örtü, Kayyûmiyeti ilan ederken örtüyü tutan bir Kayyûm'un olduğunu da ilan eder. Şuuruna ermiş bir örtü;

“Ya KAYYÛM!” der.

---

[108] Esmâü'l-Hüsna: *Kayyûm*: Her varlığın O'nunla bağlı olup varlıkta kalması.

[109] Nur sûresi, 24:31.

Örtü

“Ya Halim!” der

Ya Halim (c.c.)!^[110]

Nefis sert, kalp yumuşak. Nefis zalim-i gaddar, kalp şefkatli, merhametli. Haram sert, acı, tatsız; helal latif, hoş, tatlı.

Cehennem sert, çetin, haşın; cennet güzel, latif, hoş.

Ya Halim!

Kadın nefsi örtü konusunda sert, hırçın, isteksiz. Örtüyü esaret görüyor. Kadın nefesine esir düştüğü kadar örtüden kaçıyor.

Ya Halim!

Nefsimizdeki cehennem kabuğu olan sertlikleri aşmamızda örtü merhamet elin. Biliyoruz esma taşıyıcısı örtümüzün belki de en birinci taşıdığı esma Senin “Halim” ismin.

Örtü, nefsin dal budaklarını gideriyor. Çekirdeğin toprak örtüsü altında kabuğunun çürümesi gibi nefsin kötü duyguları örtü ile çürüyor. Nefsin sertliği gidiyor. Örtü, nefsi diğer emirlere karşı da yumuşatıyor.

Ya Halim!

Nefsimiz, örtümüz kadar emirlerinize halim oluyor, yumuşuyor. Şuuruna varmış bir örtü kadını ruhen yumuşatıyor. Kadının örtüsündeki sorunu kadar nefsi sertleşip hırçınlaşıyor. Örtü, kadın için bir sekine vesilesi olurken nefis kapılarını kapatıp kalp kapılarını açıyor. Kadının duygularına “Halim” ismini taşıyor. Bu bakımdan örtü her daim duygularda zikrettiriyor;

“Ya HALİM!”

---

[110] Esmâü'l-Hüsna: *Halim*: Yumuşak ve merhametli olan.

Örtü

“Ya Mâni!” der

Ya Mâni (c.c.)!^[111]

Maddi ve manevi her türlü kötülüğe karşı aramıza mâni koyup engel olan Sensin. Sen engel olup mâni olmazsan, biz hiçbir şeye mâni olamayız.

Yokluğa karşı varlığı mâni ettin.

Cehle karşı ilmi mâni ettin.

Küfre karşı imanı mâni ettin.

Zulme karşı adaleti, zalime karşı hakkı mâni ettin.

Sana karşı olabilecek bir sû-i edebe karşı, sebepleri mâni ettin.

Şeytana karşı meleği mâni ettin.

Nefsimize karşı kalp ve vicdanımızı mâni ettin.

Cehenneme karşı Rahmetenli'l-Âlemin olan Resûlünü mâni ettin.

Kadının nefs-i emmaresi ile kalbi arasına örtüyü mâni ettin.

Ya Mâni!

Biz kadınların Senin ile aramıza giren nefsimize karşı örtüyü mâni ettiğin gibi cehennem ateşine mâni olan örtümüze mâni olan nefsimizdeki mânileri gider! Örtümüze “Mâni” isminle tecelli ettiğin gibi örtümüzle aramıza giren nefsimize de “Mâni” isminle tecelli eyle!

Şuuruna ermiş bir örtü;

“Ya MÂNİ!” der.

---

[111] Esmâü'l-Hüsna: *Mâni*: İstemediği bir şeye izin vermeyen, kötü şeylere engel olan

Örtü

“Ya Fettâh!” der

Ya Fettâh (c.c.)! [\[112\]](#)

Yokluğu açtın. Hiçlikte yok olmuşken “Fettâh” isminle bizleri var ettin, insan ettin. Gizli hazinelerini ortaya saçtın. Kalbimizi Sana muhatap edecek kadar açtın. Sen bu kalbi açmasaydın sevmeyi bilmezdik, sevmeyi arzulamazdık, ayrılığı anlamazdık, hasret duyamazdık. Manevi âlemler kapalı kalırdı. Maddi âlemin kabuğunda ruhumuz çürürdü.

Ya Fettâh!

“Fettâh” isminle duygularımızı açtın. Sevmeyi öğrendik. Şefkat etmeyi, merhamet duymayı bildik. “Fettâh” isminle kalp pınarlarımızı açtın, gözyaşı döküldük. Hayâ kapılarını açtın, edep diyarına saldın.

Ya Fettâh!

Fettâh isminle kadındaki yetmiş esmayı açtın. Örtün dedin.

“Eğer örtünüp çekirdek misal, örtü toprağını üstünüze çekip nefis denen esma kapaticısından uzak kalırsanız, yetmiş esma sizde yansır” dedin.

Kadının örtüsüne yetmiş esmanın sırrını verdin.

Ya Fettâh!

Örtü ile kadına cennet kapılarını açtın. Cennette yetmiş esmanın yansıması olarak ayrı ayrı yetmiş hulleyi giydirdin. Her bir hullede bir cenneti seyre durdurdun. Kadını tek başına cennetin yetmiş nevi güzelliği ile süsleyip yetmiş cennetle mükâfatlandırdın. Yetmiş esmanı kadın kalbine örtüyle taşıdın. Yetmiş esmanın tecellisini kaldıramayan nefisler örtüden sızlandı.

Ya Fettâh!

Nefsin gizli hilelerini kalp gözünü açarak göster!

Kadın örtüsünü üstüne çektiği kadar tüm manevi kapıları açtın. Kadın bildi ki örtü kapatırken asıl açandır. Onun için örtü her daim;

“Ya FETTÂH!” der.

[\[112\]](#) Esmâü'l-Hüsna: *Fettâh*: Kapalı olan her şeyi açan, fitrata göre muamele eden.

Örtü

“Ya Mücîb!” der

Ya Mücîb (c.c.)!^[113]

Kâinat büyük bir avuç. Sana el uzatmış.
Tüm zerre kapına dua dua dökülmüş;
“İyyake na’budu ve iyyakenestaîn” diyor.

Ya Mücîb!

Her şey kadının cemalini ortaya çıkartmak ve manevi cemalden uzaklaştırmak için çalışıyor. Güzelliğini göstermeye yatkın olan kadın nefsi bu fitne ateşlerine pervaneler gibi atlıyor. Bu asır, kadının örtüsü ile nefesine el atmış. Açıkça nefsinden tutuyor, nefsinden tutuldukça kadın açılıyor.

Ya Mücîb!

Örtü “*Ya Mücîb*” diyor, beni nefsimden irak eyle!
Örtü “*Ya Mücîb*” diyor, beni şeytanımdan uzak eyle!
Örtü “*Ya Mücîb*” diyor beni nar-ı cehenneme düşürme!
Örtü, giysiyle duada el açmaktır.

Ya Mücîb!

*Nefsimizin örtü konusundaki tüm hile zincirlerini kır! Örtülerimiz için açılmış nefsanî tuzakları yer ile yeksan eyle! Senin huzuruna utanacak örtülerle gelmekten bizleri muhafaza eyle!
Örtülerimiz örtmek için Senden yardım beklerken;
“Ya MÜCÎB!” diyor.*

---

[113] Esmâü'l-Hüsna: *Mücîb*: Dualara icabet eden.

Örtü

“Ya Mümî!” der

Ya Mümî! (c.c.)![\[114\]](#)

Her varlığı her an yaratan ve her an öldüren sensin. “Muhyi” ve “Mümî” ismin birbiri ardınca devam ediyor. Her an zerrelerimiz ölürken Sen tekrar yaratıyorsun. Duygularımız her daim ölürken yeniden yaratıyorsun.

Ya Mümî!

Senin “Mümî” ismini yalnız ölüm ile bildik. Onun için de kimi zaman korktuk. Oysa Mümî isminle asıl nefsimizi öldürüyorsun.

Ya Mümî!

“Mümî” ismin olmasaydı hevalarımız bizleri yutardı. Hevamızı öldüren Sensin. Günahlara karşı heveslerimizi de kırıp nefsimizi öldüren Sensin.

“Mümî” ismin asıl nefsi terbiyede tecelli ediyor. Emirler o tecellinin gereği. Her emir duygularımıza hükmetmemiz, günaha karşı dur diyebilmemiz için. Bunun için de nefsimize ism-i Mümî’le yöneliyorsun.

Kadın nefsi giyimle açılır, kendini göstermekle kabırır, güzel buldukça da şımarır. Bunu engellemek için örtüyü emrettin. Örtüyle taşıdın kadınlara ism-i Mümî’i.

Ya Mümî!

“Mümî” ismin gibi örtü ilk başta nefsimize zor geliyor. Ölümün zorluğu gibi. Nefis yıpranıp öldüğü için duygular acı çekiyor. Sonra ihya başlıyor. Sonsuz hayata ebedî gençlik ve güzelliğin amellerde ihyası düşüyor. Acı bitiyor.

Örtü kadının nefsinden tutup;

“Ya MÜMÎ!” diyor.

[\[114\]](#) Esmâü’l-Hüsna: Mümî: Ölümü yaratan.

Örtü

“Ya Câmi!” der

Ya Câmi (c.c.)!^[115]

Kadın ruhunu cem sırrında yarattın. Kadın her şeyi toplar, her şey ondan toparlanır. Eşini, çocuklarını o toplar. Onsuz aile çoğu kez dayanamaz, cem sırrını yitirip dağılır. Allah Resûlü unutamadığı ‘Haticesi’ için buyururdu;

“O benim tüm sıkıntılarımı çekerdi.”

Kadın, sıkıntıyı da o geniş sabrında cem eder.

Ya Câmi!

Duygularımız cem sırrında ama çok kırılgan, hassas, naif. Dağıldığı zaman toplanmayan, döküldüğü zaman birleşmeyen, incindiği zaman düzelmeyen, kırıldığı zaman yapışmayan...

Öyle hassas duygularımız var ki, bir bakışla kırılacak, bir bakışla incinecek. Öyle duygularımız var ki söze gelmeyen, söz edilmesini istemeyen, dile düşmeye tahammül edemeyen.

En iyi Yaratan bilir yarattığının duygularını. Duygularımıza Câmi isminle yöneldin. Savruk duyguyu sevededik onun için. Her duygumuz mecrasında muhkem olsun istedik.

Topladın onları, cem ettin kalbimizde. Duygularımızın cem sırrını giysimize verdin. Dışarı çıkarken dedin, üstlerinize dış örtülerinizi alın, bu incinmenizi engeller.

Bakışa giren duygular incinir. Örtülerimiz ile duygularımızın sokakta savrulmasına engel oldun. Örtüye sığınmak, duygulara sığınmak, hassas duygularımı yaban da kırdırtmam, incitmem demek...

Bunun içindir ki kadın en çok evinde mutlu olmakta. Ev kadın için cem makamı...

Örtü kadının duygularının savrulmasına engel olurken savruk duyguların kalbine girmesini de engelleyip;

“Ya CÂMİ!” der.

---

[115] Esmâü'l-Hüsna: *Câmi*: Toplayıp düzenleyen, zıtları bir arada bulunduran.

Örtü

“Ya Mütekellim!” der

Ya Mütekellim (c.c.)!^[116]

Kalpleri yarattın, binlerce duyguyla donattın. Kalplerin hamûş diline kelamı lisan ettin. Gayrın dünyasına kalpler kelamla aktı. Kelam olmasaydı kalp perişandı, hisler acınası...

Her kelam senin “Mütekellim” isminin taşıyıcısıydı. Kelam kalbi aşikâr ederdi, kalpler kelamla üryan olurdu. Onun için mübarek annelerimizi muhatap alarak tüm kadınlara buyurdun:

“Ey Peygamber hanımları! Sizler kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz; eğer Allah’tan sakınıyorsanız, o hâlde yabancı erkeklerle konuşurken konuşmayı yumuşak bir eda ile yapmayın ki kalbinde bir hastalık bulunan kimse tamah etmesin ve bir şey söyleyeceğinizde ciddiyetle güzel bir söz söyleyin!”^[117]

Yani benim “Mütekellim” ismime perde olmayın, yabancı bir erkekle konuşmak durumunda kalırsanız kalbinizi aşikâr etmeyin ki kadınlık sırrınız belli olmasın. Yoksa duygularınızdaki örtünüz açılır ve benim esmam ile aranızda örtüler konur.

Örtü bütündü. Beden onun ilk basamağı. Bedenin örtüsü ruhun örtüsü ile tamam olurdu. Konuşma, kalp ve ruhu açıkta bırakandı. Onun için namahrem erkeklerle kadının konuşmasının ölçütünü verdin. Örtü emrinde kelama da örtü koydun.

Ya Mütekellim!

Örtülü kadın namahrem birisiyle muhatap olup kelam eylerken anlar ki örtü;

“Ya MÜTEKELLİM!” der.

---

^[116] Esmâü’l-Hüsna: *Mütekellim*: Söyleyen, konuşan.

^[117] Ahzâb sûresi, 33:32.

Örtü

“Ya Müzeyyin!” der

Ya Müzeyyin (c.c.)!^[118]

Süsleyen sensin. Sen süslemedikçe hiçbir şey süslenemez. Sen süslemedikçe hiçbir şey süslü görülemez, beğenilemez.

Ya Müzeyyin!

Kadınlara süslenme duygusunu Sen verdin. Senin “Müzeyyin” isminle aramıza çoğu zaman nefsimiz girdi. Nefis, Senin istemediğin şekilleri bize süslü gösterdi. Oysa nefsin istediği tarz senin “Müzeyyin” ismine muhalefet etmekte. Bu muhalefetle mahlukatın karşısında gülünç duruma düşerdik.

Ya Müzeyyin!

İsm-i Müzeyyen’e muhalefet etmeyi nefsin süslü göstermesine karşılık bizleri uyardın:

“Şimdi Rabbinden apaçık bir belge üzerinde bulunan kimse, kötü ameli kendisine ‘süslü ve çekici gösterilmiş’ ve kendi hevalarına (istek ve tutku) uyan kimseler gibi midir?”^[119]

Giyimde heva ve hevesimize uyduğumuz kadar şeytan giysilerimizi süslü gösteriyor. Senin beğenin heva ve heveslerin beğenmediği olurken, Senin istemediğin tarzda süslenmek, karşı tarafın heva ve hevesleri için süslenmek oluyor. Oysa heva ve hevesin beğenisi an ile kayıtlı. O an beğenir, sonra devam etmez. Kadın beğeni de devamlılık ister. Kadın, heva ve heveslerin beğenisini değil, kalbin sevip beğenmesini arzu eder. Kadın, nefsin sevgisini değil, kalbin aşkını diler. Zâhirî süsler nefsi açar, aşk için kalbi duygulara ulaşmak gerekir. Kadının zâhirî süsü, onu nefsi sevgilere taşır. Onun için “Müzeyyin” ismiyle duygularımızdaki süslere nazarı çektin. Nefsi sevgilerle, anlık beğenilerde hırpalatmamak için örtüyü emrettin. Cemalî isimlerinin tecellisiyle duygularında cemal ile müzeyyen kadına, örtü toprağını üstüne örtün ki nefis kabuğu kırılsın. Kadına nazar kabukta kalmasın.

Kadın heva ve hevesinin istediği tarzda giyinmekten kaçındığı kadar müzeyyen olur ve örtü;
“Ya MÜZEYYİN!” der.

---

[118] Esmâü'l-Hüsna: *Müzeyyin*: Her şeyi süsleyen.

[119] Muhammed sûresi, 47:14.

Örtü

“Ya Muhyî!” “Ya Hayy!” der

Ya Muhyî (c.c.)!

Ya Hayy (c.c.)![\[120\]](#)

Varlık senin “Muhyî” isminle hayat bulurken “Hayy” isminle canlı kalır. Örtü, kadına ebedî hayat verirken onu ebedî olarak ihya edip güzelliğini, gençliğini ebedî hay kılar.

Ya Hayy!

Sevgili Resûlün, cennetteki suret pazarlarından bahsetti. Biz kadınların cemalperest ruhuna ne kadar da uygun. İstedığımız zaman oralardan beğendiğimiz surete dönecekmışiz.

Ya Muhyî!

Resûlün cennet kadınlarının güzelliğinden söz etti. Cennetteki kadınların küpesinden bir tanesi dünyaya getirilirse güneşin ışığının kararacağını buyurdu. Bu nasıl bir cemal ve nasıl bir ziynet?

Ya Hayy!

Cennet kadınlarının güzelliğinden, gençliklerinden, ciltlerinin parlaklığından, gözlerinin büyüklüğünden, mutluluklarından, kalplerindeki aşkların bakışlarında nasıl yansıdığını Kelam-ı şerifinde bildirdin.

Ya Muhyî!

Örtü bir toprak. O toprakta kadınlık cevheri ebedî hayat için kabuğunu kırıyor. O toprakta en çok “Muhyî” ve “Hayy” ismi tecelli ediyor. Kadının nefis kabuğu örtü toprağına girmekle kırılıyor. Örtü, kadın nefisini öldürürken diriltiyor, ebedî hayy ediyor. Örtü, örterken açıyor. Kadın fitratı örtüyü sinesine çekerken örtü;

“Ya HAYY! Ya MUHYÎ!” diyor.

[\[120\]](#) Esmâü'l-Hüsna: *Muhyi*: Hayat veren, yaratan.

Hayy: Canlı tutan.

Örtü

“Ya Rakîb!” der

Ya Rakîb (c.c.)!^[121]

Her şeyi her an gören Sensin. Bu vafına en çok kadınlar muhtaç. Çünkü kadın görünmek ister, güzelliğinin beğenilmesini ister. Gayrın nazarında onaydan geçmek ister.

Ya Rakîb!

Bu naif ve latif kalpleri ancak Senin görmem mutlu eder. Onun için yaban bakışlar kadını incitir, kadını kırar, kadını hasta eder. Gayrın bakışı ona ağır gelir.

Ya Rakîb!

Görünmek istediklerimiz bizi görmezlikten gelirken, istediğimiz gibi görmezken görüp de beğenmezken; Sen görüyorsun, Sen beğeniyorsun. Başkalarına gösteren de Sensin, başkalarına beğendiren de Sensin. Sen istemesen kimse kimseyi göremez, Sen istemesen kimsenin kalbine sevgi erişemez. Sen beğenmeyince beğeniler kısa süreli, sevgiler nefsanî olur. Onun için sevgiler şimdi kısa mesafeli, pamuk ipliği gibi zayıf, sevginin urgan şekli aşklar yok.

Ya Rakîb!

Kadın giyimde daha çok “Ne derler?” ile hareket eder. “Böyle giyinmeme ne derler?” Oysa “Rakîb” isminin sahibi Zat ne der? İsm-i Rakîb’in taşıyıcısı melekler ne der? Esmaya muhalefet sistem dışı kalmaktır, mahlukata muhalefetle onlar ne der?

Ya Rakîb!

Örtü der ki: Beni gören bir Rakîb var. O, başka rakipleri istemiyor. Başka görüntülere düşmemi kabul etmiyor.

*Senin bakışını üstümüzde hissetme ve Senin rahmet bakışını üzerimize çekme için bir vesile olan örtü harama karşı,
“Ya RAKÎB!” der.*

---

[121] Esmâü'l-Hüsna: *Rakîb*: Her şeyi her an gözetip kontrol eden.

Örtü

“Ya Bedî’!” der

Ya Bedî’ (c.c.)!^[122]

Her şeyi eşsiz bir sanat ve hayret verici bir güzellikle yaratıyorsun. Fiillerin, “Bedî’” ismini bizlere taşıyor. Bedî’ isminle nefsimize emirlerinle yöneliyorsun.

Ya Bedî’!

Örtü emrinle kadını bedî’ kıldın. Örtü emrine nefisle bakıp aklî düşünenler ondaki güzelliği ve hikmeti göremiyor. Oysa her şeyi “Bedî’” isminle sanatkârane hayret verici şekilde yaratırken en sevdiğin insanın kıyafetinde de en bedî şekli dilememen mümkün mü? Gülün fistanını, ağacın kaftanını, kuşun libasını en bedî’ yapan insanın hele de kadının giyimini bedî’ kılmaz mı?

Ya Bedî’!

Kıyafet insanı etkiler. Renkler bile insanı etkilerken kıyafetin etkilememesi düşünülemez. Kadının giyimi hem kendini hem dış çevreyi etkiler. “Bedî’” isminle kadını giyimi ile kötü etkilemeden ve kötü etkilenmekten ırak kıldın. Örtü ile kadının ahlakını bedî’ kıldın, nefisini terbiye edip bedî’ kıldın, kalbini kirlenmemiş ve kirletmemiş sevgiyle bedî’ kıldın. Şefkatli ve merhametli ruhunun kırılıp incinmesini, hırpalanıp üzülmelerini istemedin örtü ile ruhunu bedî’ kıldın.

Ya Bedî’!

Sırrına erip nefisleri bedi etmiş bir örtü;

“Ya BEDÎ’!” der.

---

[122] Esmâü’l-Hüsna: *Bedî’*: Sanatkârane yaratan, eşsiz.

Örtü

“Ya Karib!” der

Ya Karib (c.c.)!^[123]

Sana uzaklığımız kadardır nefsimize yakınlığımız, Sana yakınlığımız kadardır nefsimize de uzaklığımız.

Ya Karib!

Dış âlem kadını dağıtır, unutturur, uzaklaştırır. Dış dünya her daim kadının nefesine yakınken kalbine uzaktır. Nefsini açarken kalbini kapatır. Kadına dünya dışarıdan gelirken ahiret uzaklaşır. Kadının nefsi dışarıda büyürken kalbi küçülür.

Ya Karib!

Onun için, kadına “Dışarı çıkarken örtünüzü üzerinize alın” diye emrettin.

Bu emirle dediniz ki: Örtülerinizi üzerinize alınız ki, nefisleriniz dünyaya kapansın. Örtülerinizi sinenize çekin ki, kalpleriniz maneviyata açık kalsın. Örtülerinizi muhkem edin ki, Ben size karib olayım.

Ya Karib!

Kadının bozulmamış fitratı korkaktır. Bunun için kadın korunmak ister, kadın sığınmak ister, hele de dışarıda. Örtüsünü üzerine alan bir kadın en Karib’e sığınır.

Örtü dış âlemde de kadını Sana karib eder. Örtü ile Sana yakınlaşan kadın tacize uğramaz, mağdur edilmez, kötü sözle, kötü bakışla karşılaşmaz. Örtü der ki: Onun Rabbi ona çok karib. Sen karib olunca her türlü kötülük ondan irak olur. Senin karibliğini göstermeyen giyimle kadın bir garip olur.

Dışarıda örtü, ruhen de örtünmüş bir kadını tüm kötülüklerden uzak eyleyip;

“Ya KARİB!” der.

---

^[123] Esmâü'l-Hüsna: *Karib*: Çok yakın.

Örtü

“Ya Sabûr!” der

Ya Sabûr (c.c.) [\[124\]](#)

Kadında esma yansıması ne kadar içten ve kadın ona ne kadar muhtaç. Varlığı üç hakikat üstüne bina ettiniz: Kemal, cemal ve muhabbet. Üçü de kadınların arzusu. Her şeyde kemali istemek, cemalî erkekten daha çok talep etmek, muhabbetten çok muhabbet edilmeyi beklemek.

Duygularımız cemalin elinde hırpalanıp muhabbete muhtaç sızlanırken kemal için her daim aranıyor. Örtü tüm cemali, kemali, muhabbeti birliyor. Hepsini hakiki cemalin örtüsüyle kaplıyor. Üstüne cemal toprağını çekiyor. “Sabret” diyor. “Sabret.” Hakiki bir cemal seni bekliyor. Kıyası olamayan bir güzellik seni bekliyor. Kimseden kendini eksik görmeyeceğin, kimseden kendini çirkin bulmayacağın bir güzellik seni bekliyor.

Ya Sabûr!

Sanki diyorsun: Örtüne sabret ki hakiki kemale eresin. Örtü, duyguları birlerken muhabbeti de birliyor. Muhabbet duygumuz bakışlar adedince savrulmuyor. Kalp talan edilmiyor, muhabbet parçalanmıyor, sahteleşmiyor. Aşk sırrından bir tılsım kalbe düşüyor. Muhabbet tevhidi noktada kalpte birleşip birleniyor. Kadını, kalbine en muvafık muhabbete götürüyor.

Kadının sabrı örtüde yansıyor ya da kadın örtündüğü kadar sabırlı oluyor, sabırlı olduğu kadar da örtünüyor. Örtüyle tüm duygularımıza sabır iniyor. Hırslımıza, inadımıza, dünyevi isteklerimize, tüm acele edip de ulaşamadığımız, şeytana kapı araladığımız duygularımız sabrın eline terbiye için veriliyor.

Örtüyü üstümüze muhkem çekince kalbimize sükûnet düşüyor. Terbiye edemediğimiz duygularımız sabrın kucağına itiliyor. Sabırla olgunlaşıp nefis sabırla dizginleniyor.

Ya Sabûr!

Kadında örtü nefsin günah isteğine sabırla mukavemet ediyor. Örtü, günaha karşı sabır duygusu verirken bunun duasını da ediyor. Kadın örtüsüne sabrederken cennette hurileri geçen ebedî cemalini sabırsızlıkla bekleyip ölüme karşı sabırsızlık gösterecek bir kemale gelebiliyor.

Örtü, günaha karşı sabretmeyi öğretirken

“Ya SABÛR!” diyor.

[\[124\]](#) Esmâü'l-Hüsna: *Sabûr*: Acele etmeyen.

Örtü

“Ya Adl!” der

Ya Adl (c.c.)!^[125]

Kâinat, “Adl” isminin tecellisiyle nizam ve intizamda olup her şey yörüngesinde akıp gidiyor.

İnsan, “Adl” isminin en büyük müştakı. Azaların ölçülü olması senin “Adl” isminin en büyük tecellisi. Kadın, “Adl” ismini en çok fiziğinde istiyor. İstiyor ki her uzvu ölçülü olsun. “Adl” isminle güzelliğinde eşitlik istiyor. Oysa güzellik derecelenmekle ortaya çıkıyor. Sınırsız güzellik var. Mutlak güzelliğinin yansıması derecelenme ile anlaşılıyor. Bu derecelenmede çirkinlik ortaya çıkıyor. Çirkinlik kadın ruhunu incitiyor. Birisinden daha çirkin olmak “Adl” ismi ile tezat oluyor.

Örtü, bakışları “Adl” ismi ile birliyor. Tek ediyor. Yabana karşı herkesi eşit ediyor. Kadın sokakta tevhide ilan ediyor. “Mutlak güzel birdir” diyor.

Ya Adl!

“Adl” ismi ile kadına salt fizik olarak bakmak büyük bir adaletsizlik olduğu için kadına “Örtün” diyorsun. Örtü, “Adl” ismi ile kadını erkek ile eşitliyor. Ona cinsiyet olarak bakma diyor, o seninle eşittir diyor.

“Adl” ismi kadına ahlak, huy ve kalp olarak bakmaya yönlendiriyor. Kimin ahlakı güzelse güzel odur, kimin huyu güzelse o en güzeldir.

Ya Adl!

“Adl” isminle belirliyorsun kadının giyim ölçülerini. Ölçüleri en iyi bilen ve hassas bir ölçü ile yarattığın kâinatta o ölçünün yansıması ile kadının giyimindeki ölçüleri belirliyorsun. Onun için örtüye muhalefet ism-i azam olan “Adl” ismine muhalefet oluyor.

Örtünün ölçüleri ve sınırları;

“Ya ADL!” diyor.

---

[125] Esmâü'l-Hüsna: *Adl*: Her hak sahibine hakkını veren adaletli.

Örtü

“Ya Zâhir!”

“Ya Bâtın! ”der

Ey Zâhir (c.c.)![\[126\]](#)

Ey Bâtın (c.c.)!

İsm-i Zâhir’le her şeyde görünürsün. Her şey Senin varlığını aşikâr eder. Zâhir ismin her şeyde Seni gösterir. İsm-i Bâtın’la da her şeyin iç yüzünü, hikmetini, sırrını bilirsin bildirirsin.

Sen Zâhir’sin, Bâtın’sın.

İsm-i Zâhir’le örtümüzde zâhir oluyorsun. Varlığını, birliğini, ulûhiyetini, rububiyetini bildiriyorsun. Örtü, Seni zâhir edip diyor ki:

Ulûhiyet sahibi bir Zat var, o böyle giyinmemizi istiyor. O bizde hükmediyor.

Örtü, ism-i Bâtın’ınla da diyor ki:

Bir Rab var. O her şeyi terbiye ediyor. Onun işleri hikmetli. O işlerinde bir hikmete göre hareket eder. Zâhir’i emirlerinin Bâtın’ı ile bizleri terbiye ediyor. İsm-i Bâtın’ın hikmetlerini ism-i Zâhir’le zâhir ediyor.

Örtü, hikmet olarak bâtinî duygularımızı terbiye edip;

“Ya BÂTIN!” derken zâhirî duygularımızı da terbiye edip;

“Ya ZÂHİR!” diyor.

[\[126\]](#) Esmâü’l-Hüsna: *Bâtın*: Mahiyeti bilinmeyen, her şeyin iç yüzü.

Zâhir: Aşikâr olan.

Örtü

“Musavvir!” der

Ya Musavvir (c.c.)![\[127\]](#)

Kâinat, “Musavvir” isminin tecellisi, insan bu tecellinin en büyük yansıması. Kadın bu tecellinin odak noktası. Kadın süsü seviyor, her şeyi süslü ve güzel istiyor. Kadının “Musavvir” isminin en çok talep ettiği noktası evi ve giyim.

Sevgili Resûlün kadınların bu zaafını bildiği için “Musavvir” isminizle nefsimizin arasına engel koymak için buyuruyor:

“Süsten kaçınmak imandandır.”

Ya Musavvir!

Giyim kadının nefis bineği. Ahir zaman, örtülerimizi nefsin bineği hâline getirdi.

Örtü, nefsi bakışa karşı engel koyarken, nefsi de engellemektir. Şimdi örtülerde nefisler aşikâr oluyor.

Ya Musavvir!

Sen örtü ile kadının bedenini değil ruhunu süsledin, duygularını süsledin. Kadına beden olarak bakılmasını istemedin. Onun güzelliği ve süsünün ruhu olduğunu gösterdin. Kadını çabuk bozulan bir bedenin hizmetkârı ve süsleyicisi olmasını istemedin. Bedene esir ve köle etmedin. Nefsanî bakışlardan uzak kılarak erkekle eşit olduğunu örtü ile gösterdin.

Örtü dışarıda zâhirî süsleri setrederken ruhu süsleyip;

“Ya MUSAVVİR!” der.

[\[127\]](#) Esmâü'l-Hüsna: *Musavvir*: Her şeye suret verip tasvir eden.

Örtü

“Ya Hâfid!” der

Ya Hâfid (c.c.)!^[128]

Yükselten Sensin. Alçaltıp hor ve hakir kılan da Sensin.

Örtü ile kadını er makamına getirdin. Er makamı Hz. Meryem makamıydı. Hz. Fâtıma makamıydı.

Buna mert makamı, arslan makamı da denirdi. Örtü ile kadın ve erkeği eşitledin. Cinsiyeti örttün.

Kadına cinsiyeti ile bakışı yasak eyledin. Aslında örtü kadını sınırlamanın ötesinde erkeği

sınırlamayıydı. Örtü ile erkeğe, kadın nefislerinizin kölesi değil dedin. Onu cemal sahibi kıldım ama

nefislerinize hizmet için değil kalpleri süslemek için dedin.

Örtü âyeti ilk erkeklere hitapla geldi;

“Mü’min erkeklere söyle: Gözlerini (bakışlarını) indirsinler (Haramdan sakınsınlar), ırzlarını (mahrem yerlerini) korusunlar. Bu onlar (kendileri) için daha temizdir. Şüphesiz Allah yaptıkları

şeylerden haberdardır.”^[129]

İlk örtüyü giyecek, örtünecek olan erkekti. Helal olmayana karşı gözlerini örtecekti.

Kadın örtüde ikinci sıradaydı:

“Ve mü’min kadınlara söyle! Gözlerini (bakışlarını) indirsinler (haramdan sakınsınlar), ırzlarını (namuslarını), avret mahallerini korusunlar! Kendiliğinden görünen (zâhir olan) kısımlar hariç, ziynetlerini (ziynet yerlerini) göstermesinler. Başörtülerini yakalarının üzerine koysunlar

(salsınlar).”^[130]

Örtünün ilk yansıdığı yer kadın ve erkek için de gözlerdi. Gözlerle başlayan örtü emrine uyanları Allah yüceltirken uymayanları da uymadıkları kadar hor ve hakir kılacaktı.

Ya Hâfid!

Örtünün hakikatini bilmeyenler örtü emrini kadına ceza sandılar. Oysa örtü erkek için sınavdı.

Erkeğe cemale perestiş bir kalp vererek onun için en önemli cemal yansımasına “bakmayın” emri ile bakmayacağı tarzda da kadını örtmekle erkek sınav edildi.

Ya Hâfid!

Örtü ile erkek sınanırken öte taraftan örtü, kadını Meryem yapmaktı, Fâtıma yapmaktı.

Örtünmek de onların ellerinden, eteklerinden tutunmaktı. Örtü, namahrem bakışa karşı er makamından;

“Ya HÂFİD!” demekti.

---

^[128] Esmâü'l-Hüsna: *Hâfid*: Alçaltan, yukardan aşağı indiren.

^[129] Nur sûresi, 24:30.

^[130] Nur sûresi, 24:31.

Örtü

“Ya Mü’min!” der

Ya Mü’min (c.c.)!^[131]

“Vakarlar evinizde oturun. Önceki cahiliye kadınlarının kırılıla döküle, süslerini göstererek (teberruc) yürüyüşleri gibi yürümeyin.”^[132]

Kadında olmasını istediklerinizi böyle anlattınız. Evde oturmak vakardı. Son asır bunu kölelik olarak esaret olarak anlatıp durdu. Kadına süsünü göstermemeyi emrederken vurgu olarak kırılıla döküle ifadesini kullandı. Yani, “Kadınlık mesajı vermeyin” dendi. En önemlisi teberruc etmeyin dedin.

Neydi teberruc?

Örtülü gibi olmak ama örtülü olmamak.

Süsünü gizliyor gibi olup süsünü aşikâr etmek.

Örtülü gibi gözücü karşı taraftan bu şekilde algılanmamak.

Örtüsü ile kadınlık mesajı vermek.

Örtünün bana bakmayın yaklaşımına örtüsü ile bana bakın demek.

Örtülü görünüp erkeklerin ilgisini çekmeye çalışmak.

Örtü ile erkeğin bakışını üstüne toplamak.

Teberruc, örtünün kapatmasına engel olmak.

Teberruc, olduğunun dışında olmak.

Teberruc, örtüde münafıklık etmek.

Ya Mü’min!

Teberruc etmeyin derken örtüde münafıklık etmeyin dedin. Örtülü gibi olup örtüsüz olana münafık dedin.

Kadınlık mesajı verdiğimiz giysimiz ve davranışımızla teberruc yapıyorduk. Yani örtülü açık oluyorduk. Kur’anî ifadeyle münafık oluyorduk.

Örtü en önemli şeâir-i İslâmiyedir. Mü’mini belli edip ilan ederken;

“Ya MÜ’MİN” der.

---

[131] Esmâü'l-Hüsna: *Mü’min*: emin kılıp güven veren. Kullarına iman nurunu veren.

[132] Ahzâb sûresi, 33:33.

Örtü

“Ya Settar!” der

Ya Settar (c.c.)!^[133]

Medine’yi Cibril (a.s.) kokusu sardı. Tüm kalpler Cibril ile manevi âlemlere daldı. Medine vahiy ile bir kez daha kucaklaştı. Arş, Medine’ye nazar etti. Medine haşyete gelip, “*Ya Settar!*” dedi.

Cibril, Allah Resûlü’nün kalbine indirdi. İndiren Sendin, Cibril vasıtaydı.

Vahyin ağırlığı geçti. Allah Resûlü minberdeydi. Sahabeler oradaydı. Okudu;

“Bismillahirrahmanirrahim.”

Hep böyle başlanırdı.

Senin yüce adınla.

Okudu...

Tüm Medinelilere. Asırlar ötesine. Hepimize.

Okudu...

Sesini, onun (a.s.m.) sesiyle duyduk. O (a.s.m.), Senin sesini taşıdı. Hâlâ Senin sesini onun (a.s.m.) sesinde duyuyoruz.

Okudu...

Sen, Arş’tan ses verdin. Kalpler havfullahla kuşandı.

“Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mü’minlerin kadınlarına, bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman, dış örtülerini üstlerine almalarını söyle. Onların tanınması ve incitilmemesi için en elverişli olan budur. Allah, Ğafûr’dur, Rahim’dir.”^[134]

Mü’min kadınlar bir adım bile atmadılar. Senin emrini duyunca örtüsüz bir adım atmamak için ne buldularsa hemen üstlerine aldılar. Örtü;

“*Ya Settar!*” dedi.

Mü’min hanımların hepsi aynı renkle boyandı. Hepsi gizliliğin rengini, Kâbe’nin rengini, renklerin anası siyah rengi tercih etti. Hepsi Hacer anamızın rengine büründü. Mü’min kadınlar ahiret bahtlarını ak etmek için kararı seçip;

“*Ya Settar!*” dedi.

Cehennem ateşi kalbi titretirken kadın;

“*Ya Settar!*” dedi.

Aczini anlayıp örtüye büründü;

“*Ya Settar!*” dedi.

Kadın, bilumum naif duygularının yaban ellerde dağılıp incitilmesini istemeyerek Sana sığınıp;

“*Ya Settar!*” dedi.

Medine’den, Arş ses verdi.

Kadının örtüsü;

“*Ya SETTAR!*” dedi.

---

[133] Esmâü’l-Hüsna: *Settar*: Örtün, ayıpları örtüp bağışlayan.

[134] Ahzâb sûresi, 33 :59.